PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 22
(213)
Anul XX
NOIEMBRIE
1967

Foto: R. WAGNER

ÎNAINTE DE FINIȘ

„U" și PETROLUL au jucat pentru... STEAUA

PELE se destăinuește

ÎN PAG. 13 CONTINUAREA POVESTIRII DIN NUMĂRUL TRECUT

CITIȚI ÎN PAGINILE 2 - 7

„SĂPTĂMÎNA PREOLIMPICĂ 1967"

IMPRESII DIN MEXIC

ALTITUDINEA... A FOST CUCERITĂ!

De vorbă cu tov. doctor în pedagogie EMIL GHIBU, vicepreşedinte al CNEFS, conducătorul delegaţiei sportivilor români la «Săptămîna preolimpică 1967»

I: Unele agenţii de presă anunţau sosirea uraganului «Beulah» la Ciudad de Mexico tocmai cînd vă aflaţi în drum spre Ţara Aztecilor. Cum a fost întîlnirea?

R: Se pare că monstrul n-a îndrăznit să tulbure ambianţa «Săptămînii preolimpice 1967». În oraş n-am văzut nici o urmă. Doar la plecare, am zburat peste un cartier foarte mărginaş în care apa acoperise şoselele. În rest... nimic!

I: Cum apreciaţi participarea la ultima repetiţie olimpică?

R: Sportivi din 56 de ţări, unele delegaţii fiind deosebit de numeroase...

I: Cîteva exemple?

R: Da. Cuba — 170 persoane, U.R.S.S., S.U.A., Ungaria, Japonia, Franţa, R.D.G., Italia, Polonia şi altele — cu peste 100. În concluzie, cea mai numeroasă participare la o astfel de «repetiţie» preolimpică.

I: Cum explicaţi o asemenea participare numeroasă?

R: Datele culese în 1965 şi 1966 cu privire la aclimatizare, cu loturi restrînse şi la puţine ramuri şi probe, erau neconcludente. Au apărut multe teorii controversate şi de aceea conducerile forurilor sportive şi specialiştii din multe ţări au considerat necesar ca această ultimă ocazie dinaintea Olimpiadei să fie folosită pentru experimentarea posibilităţii obţinerii de rezultate... normale în condiţiile Mexicului. Unele ţări, ca U.R.S.S., R.D. Germană, Franţa, Ungaria ş.a. au înscris sportivi la mai toate ramurile la care vor participa la J.O. din 1968. Pe de altă parte, cu unii sportivi de bază delegaţiile au vrut să recolteze date obiective *exacte*: cum se adaptează şi care e metodica de antrenament cea mai potrivită pentru SPORTIVUL X şi nu pentru SPORTUL X!

I: Consideraţi că «Săptămîna preolimpică 1967» a dat răspuns definitiv la mult discutata problemă a altitudinii?

R: Se poate spune că această ultimă repetiţie — extrem de necesară — a dat răspuns (sau a completat răspunsurile) la toate problemele principale pe care le ridică participarea la J.O. de la Ciudad de Mexico. A reieşit ce trebuie făcut pentru a se asigura sportivilor capacitatea de efort necesară obţinerii de rezultate valoroase la nivelul obişnuit, de şes.

I: Se poate spune că pregătirea olimpică pentru 1968 — spre deosebire de Olimpiadele precedente, cînd singura problemă era, eventual, «fusul orar» — a fost fragmentată, împiedicată, că nu s-a mai desfăşurat pe ciclul normal de 4 ani?

R: Cred că nu se poate da un răspuns afirmativ. Indiferent de poziţia pe care se situau în chestiunea «altitudinii», toţi specialiştii au fost de la început de acord că o primă condiţie pentru asigurarea succesului este pregătirea temeinică în condiţii normale, obişnuite. Mai mult chiar, frămîntările în jurul problemei altitudinii, studiile şi cercetările efectuate constituie un bun cîştigat, un imbold, vor contribui la perfecţionarea metodicii de pregătire a sportivilor în viitor. Studiile şi cercetările — medicale şi pedagogice — au fost de astă dată mai complexe. Cei 2 241 de metri ai capitalei Mexicului au provocat un plus de grijă, au atras eforturi în plus, aparatură ştiinţifică mai multă şi mai complexă, au angrenat mai multe cadre cu înaltă calificare în sprijinul pregătirii sportivilor. Dar deosebit de pozitiv este şi faptul că concluziile acestor studii au valoare nu numai în activitatea de performanţă, ci şi în medicina generală, cînd se pune problema creşterii capacităţii de efort a organismului şi întărirea sănătăţii în condiţii variate de viaţă, de mediu geografic.

Revenind la condiţiile specifice din Mexic, să nu uităm că la deosebirile de altitudine trebuie adăugate cele de fus orar şi climă, care sînt deopotrivă în atenţia noastră.

I: În anii trecuţi, unii comentatori — avînd

— Îşi exprimau unele temeri faţă de ritmul construcţiilor şi amenajărilor olimpice de la Ciudad de Mexico. V-am ruga să vă referiţi la stadiul pregătirilor organizatorice şi tehnice pentru viitoarea Olimpiadă, aşa cum se prezentau recent, cînd aţi fost acolo.

R: Bazele sportive corespund competiţiilor de valoarea Jocurilor Olimpice, atît în ce priveşte condiţiile tehnice, cît şi capacitatea. Apreciem eforturile deosebite ale gazdelor care se străduiesc cu succes să asigure baze de bună calitate şi cu o arhitectonică încîntătoare. Stadionul Ciudad Universitaria (unde vor avea loc întrecerile atletice) are o formă inspirată din cea a tradiţionalei pălării mexicane — «sombrero». Noul bazin pentru înot şi sărituri în apă este o construcţie impunătoare, iar Canalul Xochimilco este, după părerea antrenorului emerit Radu Huţan, una din cele mai bune baze nautice din lume. Din tribună vezi tot ce se petrece pe pista perfect dreaptă, lungă de 2 km. Palatul Sporturilor, în construcţie, şi stadionul Aztec întregesc salba de baze sportive. Majoritatea lucrărilor sînt gata, existînd suficiente garanţii că totul va fi în ordine la ora startului oficial al Jocurilor Olimpice.

Transportul la antrenamente şi concursuri a funcţionat bine. Grija şi competenţa forurilor sportive mexicane, ca şi schimbul de experienţă cu federaţiile sportive din alte ţări şi federaţiile internaţionale, au dat şi vor da roadele aşteptate.

Să nu uit, vreau să subliniez că clima este favorabilă europenilor: aer proaspăt, fără mare umezeală, temperatură convenabilă.

I: Ce ne puteţi spune despre pista de tartan? De ce s-a renunţat la pista clasică, de zgură?

R: Făcută dintr-un amestec de cauciuc şi mase plastice, turnată ca asfaltul, pista de tartan a surprins plăcut, mai ales pe atleţi. Este mai elastică, oboseşte mai puţin piciorul şi, ceea ce nu e deloc de neglijat, nu este influenţată de apa ploilor şi nu necesită refaceri după una sau mai multe curse.

I: Dacă în Mexic va apare un rezultat sub 10 secunde pe 100 metri să ne gîndim la tartan? Va avea, într-un fel, efectele prăjinii de fibre elastice?

R: Cert, nu! Nu influenţează aşa de spectaculos performanţele...

I: Dar să ne aşteptăm la un record pe sută?

R: E de aşteptat, dar eforturile sportivilor în pregătire vor constitui principalul factor.

I: La ciclism, haltere şi unele probe atletice preolimpică». Altitudinea e... de vină?

R: Ea singură, nu! Altitudinea poate favoriza rezultate «mari» la probele de viteză şi forţă, cum e cazul celor de care aţi amintit. Putem întrezări noi recorduri mondiale şi olimpice, bazate în principal pe o pregătire superioară, tenace, în condiţii aşa-zise obişnuite, plus adaptarea corespunzătoare la condiţiile Mexicului.

I: Care au fost criteriile după care s-a făcut selecţia sportivilor români cu care aţi fost în Mexic?

R: Ne-am orientat spre sportivi cu o valoare ridicată, cu şanse să facă parte din reprezentativa olimpică în 1968. Specialiştii şi tehnicienii noştri au adăugat la experienţa întrecerilor preolimpice din 1965 şi 1966 pe cea din anul acesta, trăgînd concluzii preţioase pentru majoritatea ramurilor la care intenţionăm să participăm în 1968.

I: Cîte... carate au cele 3 medalii de aur, ca şi celelalte cucerite recent în Mexic?

R: Ne-au bucurat aceste medalii care probează că sportivii noştri au posibilităţi. Ele au dat încredere sportivilor. Dar, să nu uităm că sînt medalii... preolimpice. Atmosfera Jocurilor Olimpice nu poate fi comparată cu atmosfera relaxată a concursurilor preolimpice.

E drept, au fost sporturi în care valoarea concurenţilor s-a apropiat mult de valoarea olimpică (gimnastică, polo, scrimă, unele categorii de box şi probe atletice) dar caracterul neoficial al întrecerii s-a resimţit. În alte ramuri şi probe participarea a fost mai slabă, lipsind pretendenţii prezumtivi la primele locuri.

Deci, este îmbucurător că sportivii noştri, aproape fără excepţie, au dovedit putere de luptă, dîrzenie, încredere în forţele proprii şi, ceea ce e mai important, multă disciplină la antrenament, în concurs, pretutindeni. Cele 12 medalii obţinute de noi au fost subliniate în presa mexicană, ceea ce a prilejuit o frumoasă propagandă pentru sportul românesc.

I: Se poate face prin analogie, o socoteală de... trei simplă, că dacă 18 sportivi au cucerit 12 medalii, dintre care 3 de aur...

R: Nicidecum! Ar fi o mare şi gravă greşeală să se creadă că totul e în ordine, ca înşişi medaliaţii să se poată culca liniştiţi pe medalii. Rezultatul cu care Mihaela Peneş a luat medalia de bronz nu va fi suficient nici pentru calificarea în finala J.O.! Ca să dau un singur exemplu.

Deci, muncă şi iar muncă! Şi cei care au fost la toate repetiţiile din Mexic, şi ceilalţi. Porţile lotului sînt larg deschise, dar atragem atenţia că experienţa de la Tokio şi condiţiile din Mexic ne obligă să fim mult mai grijulii şi, deci, mai exigenţi.

Repet, nu va fi uşor în Mexic. În primul rînd, pentru că, aşa cum ne-o dovedeşte viaţa, performanţele sînt în continuă creştere de la o Olimpiadă la alta. Apoi, pentru că problemele altitudinii cer un plus de efort, de dăruire şi atenţie în pregătire.

Dar, subliniez, sîntem în posesia datelor necesare, pentru a ajuta pe sportivi să realizeze performanţele cele mai bune, totul sau aproape totul depinzînd de-acum de felul cum se vor pregăti. Dacă în urmă cu trei ani altitudinea Mexicului constituia o sperietoare, astăzi putem afirma că problema nu mai constituie o necunoscută. Altitudinea... a fost cucerită! Sportivii noştri care au concurat în Mexic pot să confirme.

I: Vă refereaţi mai înainte la atmosfera marilor concursuri. Cu ce «inimă» va trebui să abordăm întrecerile olimpice din anul viitor?

R: Răspunsul e simplu: să abordăm Jocurile Olimpice cu «inima» de la întrecerile preolimpice!

Performanţe superioare constante în concursurile din anul 1968, formă sportivă maximă în Mexic, calm şi încredere, dublate de un înalt spirit de combativitate — iată, după părerea mea, secretul succesului la Jocurile Olimpice din 1968.

Interviu realizat de

Pentru întîia oară în a doua „Țară a piramidelor“

NOTE DE DRUM

2 octombrie, dimineața. Prin hublourile cvadrimotorului privim cum rămîn în urmă Istanbulul, Cornul de Aur, Bosforul. Jocurile Balcanice s-au sfîrșit și ne îndreptăm spre «Jocurile Olimpice - experiment», fără flacără. Viena — Amsterdam — Montreal — Houston...

4 octombrie, în zori. Ciudad de Mexico. Sîntem doar trei și ne întîmpină o grămadă de reporteri și fotoreporteri. În centrul atenției e, desigur, campioana noastră olimpică Mihaela Peneș. Pe interpret îl cunoaștem de cînd ne-am apucat de sport, deși nici unul din noi trei nu a mai fost pînă acum în Mexic. Nu este altul decît dr. Gabriel Cherebețiu. S-a trezit cu noaptea în cap să vină la aeroport. Elevii săi — voleibaliștii din echipa națională a Mexicului — încă dorm la această oră.

Gonim cu mașina spre **Jardin Amazonas**, hotelul unde vom fi găzduiți. Privim cu interes, în stînga și-n dreapta, construcțiile impunătoare și moderne ale capitalei țării care va organiza la anul Jocurile Olimpice. Dar, în același timp, sîntem atenți la fiecare respirație. Ne aflăm la 2 300 m altitudine, dar cînd efortul îl suportă motorul e greu să-ți dai seama de sărăcia de oxigen a locului. Așa că abia așteptăm, curioși ca niște copii, să vedem ce se va întîmpla cînd vom da noi drumul la motoare, pe stadion.

Ajungem la hotel. O construcție cu gabarit mic, cochetă însă și bucurîndu-se de o atrăgătoare piscină. Aici dorm și sportivii englezi. E și recordmana mondială și campioana olimpică la săritura în lungime Mary Rand. Mi se spune că nu voi avea prilejul să-i acord revanșa. Ea va participa la alergarea pe distanța de 80 m garduri. După gustarea de dimineață sîntem invitați la o plimbare **per pedes** prin oraș. Statura înaltă a Mihaelei și, mai ales, cea a lui Șerban Ioan le provoacă măruntelor mexicani zîmbete și chiar hohote de rîs: «**Ia te uită ce lungi sînt!**» Riposta noastră e promptă: răspundem cu aceeași monedă. Rîdem și noi, la fel de tare. Și, pe loc, ne împrietenim și mergem să mîncăm împreună **tortillas** — un fel de langoș ardelenesc umplut cu carne crudă, foarte picant...

Ne așteaptă la hotel un autoturism. Ținta ne încîntă: **piramidele.** Ieșim din frumoasa capitală a țării aztecilor moderni și ne îndreptăm spre locul unde se află capodoperele arhitectonice ale vechilor azteci. Nu facem nici un kilometru și de o parte și de alta a autostrăzii cu patru piste se înșiră căsuțe de pămînt, ca niște mușuroaie, în care-și trăiesc viața mexicanii ale căror venituri sînt prea mici pentru blocurile cu zeci de etaje. Ajungem la piramide după un drum de 40 de kilometri. O escaladăm pe cea mai înaltă — **piramida Soarelui**: aproape 300 de trepte. **Piramida Lunii** e mai mică. În apropierea lor, se află un **ranch**, o fermă a unui mexican bogat. Pe suprafețe întinse el a plantat toate varietățile de cactuși. O pădure de cactuși care păzește cele două piramide. Fermierul este extrem de primitor, foarte comunicativ. Ca toți mexicanii, fără deosebire de ce le este în pungă...

Vizităm **Muzeul Antropologic.** Este o realizare unică în lume, prin coordonate, arhitectonică, exponate. Sculpturi în piatră și în argilă, ornamentate cu fier, bronz, argint și aur, ale căror înălțimi ajung de la cîțiva centimetri pînă la aproape zece metri, înfățișează evoluția omului în general, a mexicanului în special. Din păcate, nu avem

se plînge: «**Pentru deplina desfătare și o lună este prea puțin!**». Dar, stadionul...

Ciudad de Mexico nu are o tradiție sportivă polivalentă. Totuși, baza sa materială — exprimată în terenuri, săli și stadioane — este impresionantă. Iar la anul va fi și mai... și, întrucît Olimpiada din 1968 este pentru mexicani un mare stimulent. Dr. Gabriel Cherebețiu își pune întrebarea: «**Ce vor face mexicanii cu puzderia de stadioane după Jocurile Olimpice?**» Fiind teribil de ambițioși, vrînd să-i depășească pe japonezi (1964), mexicanii au contractat cu o firmă nord-americană acoperirea pistelor de zgură cu un material, numit tartan. Pista de tartan este cea mai rapidă. Cuiele nu lasă urme, apa nu o influențează

La concurs reușesc un zbor de 6,56 m care îmi asigură medalia de aur a «Săptămînii internaționale preolimpice». Aclimatizarea — normală. Mă întreb, intrigată: de ce după fiecare săritură, cu un elan de 33 de metri, gîfîi ca după o alergare pe distanța de 800 m? Cred că încă nu sînt în posesia celei mai bune rețete de aclimatizare. La anul poate o voi desluși și voi smulge tartanului totul. Totuși, Mary Rand își ia revanșa asupra mea. Mă învinge la 80 m garduri. Ea realizează 10,8 (recordul național al Valeriei Bufanu), iar eu, pentru a treia oară în acest an, egalez vechiul record — 11,1...

În fiecare zi de concurs asistă foarte mulți spectatori în tribunele marelui **stadion Universitar,** construit pe teri-

este, însă, de părere că recordul îl realizează tribunele arenei unde sînt spectacolele de **corrida,** cu toreadorii călări...

23 octombrie. «Trio»-ul nostru decolează cu ținta Havana. De la 2 300 m altitudine, la nivelul mării. Ne amintim în avion că la aterizarea noastră la Ciudad de Mexico sîntem întrebați de un ziarist: «**Cum, ați venit fără antrenor?**» Și rîdem cu toții: prin rotație, fiecare a fost antrenorul celorlalți doi. La Havana — cea mai bună săritură a mea — 6,38 m.

31 octombrie. Părăsim ospitaliera Cubă. Cuba cernită după moartea lui Ernesto Che Guevara, unul din marii ei eroi.

obiectiv: JOCURILE OLIMPICE MEXIC 1968

ȘERBAN IOAN

„Aș fi reușit un record național!“

«Trio»-ul atletic român pe aeroportul de la Ciudad de Mexico: VIORICA VISCOPOLEANU, ȘERBAN IOAN, MIHAELA PENEȘ.

Corecordmanul țării noastre la săritura în înălțime, Șerban Ioan (2,11 m), după înapoierea sa din Mexic și Cuba, ne-a vizitat la redacție. Iată, pe scurt, ce ne-a declarat:

«...Cu fusele orare m-am obișnuit imediat. Am avut, însă, de furcă cu altitudinea, dar numai în primele zile. După părerea mea, aclimatizarea în Mexic nu se poate realiza după o rețetă valabilă pentru toată lumea, ea trebuind să fie făcută diferențiat, de la sportiv la sportiv. M-a surprins faptul că francezii, care-și începuseră aclimatizarea în stațiunea Font Romeu, din țara lor, au avut o comportare în Mexic nu tocmai la înălțime. Tartanul — această inovație — nu m-a satisfăcut în întregime. Nu rămîne pe el urma piciorului de bătaie. Din această cauză, este foarte greu să-ți «reglezi tirul». Cel mai mult am simțit lipsa antrenorului. Prezența lui m-ar fi ajutat — cred — să îmbunătățesc recordul național cu cel puțin doi centimetri. Consider că ar fi foarte bine dacă atleții din lotul nostru olimpic ar beneficia de piste de tartan în timpul antrenamentelor din anul următor. Este obligatorie o familiarizare cu caracteristicile tartanului, în special la săritura în înălțime...»

Ceea ce dorește Șerban Ioan nu este mult, dar nici puțin!

MIHAELA PENEȘ

„Promit record mondial în 1968“!

Priviți fotografia! Este făcută la Havana. Mihaela, pe treapta cea mai înaltă a podiumului, suferă. Nici în Mexic și nici în Cuba nu a reușit să treacă măcar granița celor 48 de metri, cînd cu toții îi doream un record al lumii, folosind ca unul din argumente statistica mondială a anului:

1. Mihaela Peneș (România)	60,68 m (20 de ani)
2. Barbara Freidrich (S.U.A.)	60,55 m (18 ani)
3. Ranae Bair (S.U.A.)	59,82 m (24 de ani)
4. Danuta Jarkowska (Polonia)	58,68 m (21 de ani)
5. Vera Savenkova (U.R.S.S.)	57,62 m (22 de ani)

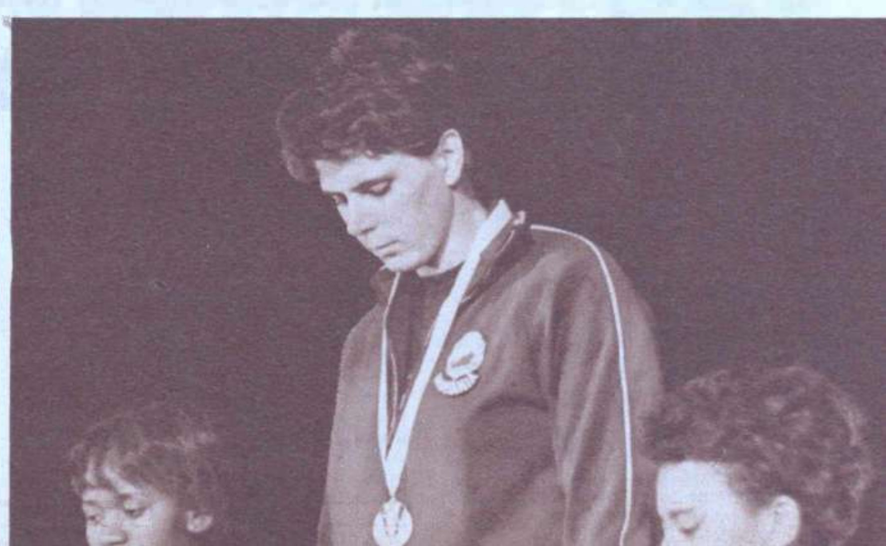
Ce s-a întîmplat, Mihaela?

— La Ciudad de Mexico am forțat în antrenamente, întîrziindu-mi aclimatizarea. Pista de tartan, cu care nu eram obișnuită, m-a dezavantajat. La fel și sulițele pe care ni le-au impus organizatorii. Ele nu se înfigeau, nefiind echilibrate. Necunoscînd bine regulamentul, după primele trei aruncări arbitrii au anunțat sfîrșitul întrecerii. A fost necesară o întreagă parlamentare pentru continuarea concursului pînă la șase aruncări. A patra aruncare a mea, peste 53 de metri, a fost anulată, întrucît arbitrii de la aterizare erau cu ochii în altă parte. Mi-am pierdut cumpătul, m-am enervat și... 47,21 m.

— Ce se va întîmpla, Mihaelo?

— Voi lucra în iarna aceasta foarte mult tehnica. Promit record mondial în 1968, înainte de Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico!

Dacă acest eveniment se va petrece în prima jumătate a anului, înseamnă că maestra noastră emerită a sportului va putea să atace treapta de aur a podiumului olimpic, cu o tehnică corectă în condiții de concurs, fără reeditarea așa-zisei «surprize» de la Tokio, din 1964. Ne place să credem că înfrîngerile morale cu care și-a încheiat sezonul în acest an vor constitui pentru Mihaela Peneș cea mai pre-

Dialog la aeroport

Constantin CIUCĂ: «Doresc să fiu atît de bine pregătit în 1968, încît să am posibilitatea să revăd această frumoasă stradă mexicană».

Cocheta sală a aeroportului Băneasa. Lume multă. Din minut în minut trebuie să aterizeze avionul cu care se întorc sportivii noştri din Mexic. Rude, prieteni, colegi de club, antrenori, ziarişti. Toţi privesc ceasurile cu o frecvenţă care le trădează nerăbdarea.

Aştept mica delegaţie a boxerilor. Trei oameni: Ciucă, Stanef şi antrenorul Ion Popa. Unul dintre ei, Ciucă, se întoarce acasă cu o medalie de argint. Consider că rezultatul e bun, deşi un confrate mă apostrofează: **«Cu cîteva luni în urmă aşteptai medalia de aur, de la Roma».** Îi răspund că Gîju nu a fost de data aceasta în Mexic, dar vom mai vorbi noi, la anul, după Jocurile Olimpice...

A sosit avionul... Nu peste mult timp, s-a produs marea dar plăcuta învălmăşeală. Sărutări, îmbrăţişări, felicitări, zeci şi zeci de întrebări, frînturi de răspunsuri... Reuşesc să ajung la «oamenii mei». Deşi aveam cîteva întrebări pregătite, m-am auzit rostind-o pe cea mai banală:

— Cum a fost?

— Foarte frumos şi foarte greu — mi-a răspuns, primul, Ion Popa.

— Care a fost cel mai greu meci? — l-am întrebat apoi pe Ciucă.

— Pot să vi-l spun, mai degrabă, pe cel mai uşor...

— Spune-l!

— Cel cu bulgarul Panaiotov, care nu s-a prezentat...

Ciucă rîde. E pus pe glume. Rîd şi ceilalţi. Atmosfera îmi convine. Nu-l slăbesc...

— Dar ceilalţi?

— Au mai fost trei. Primul «amicul» meu de la Roma. Skrzypkzak. Simţind probabil, că-l depăşesc de data aceasta, mi-a lăsat o mică... amintire.

Ciucă arată spre ochiul stîng, unde un plasture ascundea arcada deschisă.

— Din cauza acestei «amintiri», cum îi spune Ciucă, am avut mult de furcă cu medicii, care nu voiau să-l mai lase să boxeze — **a intervenit antrenorul Ion Popa.** Le-am explicat că este un boxer cu experienţă, că se va apăra mai bine. Abia i-am induplecat...

— Al doilea meci l-am cîştigat, aşa cum v-am spus, prin neprezentarea bulgarului Panaiotov. Mi-a prins bine această întîmplare. S-a mai închis rana. Al treilea adversar a fost campionul Mexicului, Roberto Cervantes. Am trecut de el, dar în finală am dat de un alt mexican: Ricardo Delgado, cîştigătorul turneului preolimpic de anul trecut. Acesta m-a învins la puncte, adoptînd o tactică de... îndrăgostit...

— Nu înţeleg! — l-am întrerupt. **Cum e tactica asta?**

— Uite, aşa. M-a... ţinut în braţe tot meciul.

Ciucă rîde. Rîdem şi noi, iar el începe să explice.

— Cu o foarte mare viteză, Delgado îmi dădea o lovitură sau două, apoi mă lua în braţe, mă strîngea şi nu-mi dădea drumul pînă nu intervenea arbitrul. Figura s-a repetat tot meciul. Nu aveam timp să-i răspund...M-a păcălit... Nu cred, însă, că a doua oară lucrurile s-ar mai putea petrece la fel.

Între timp Stanef tace. Nu are ce povesti. Antrenorul Ion Popa mi-a explicat că Stanef a avut ghinion: «I-a sărit mîna dreaptă din umăr chiar în prima repriză a meciului cu cubanezul Francisco Oduardo. Totuşi, partida a fost foarte echilibrată».

Discuţia începuse să-şi piardă din vioiciune. A reanimat-o Ciucă, punîndu-mi o întrebare neaşteptată.

— Vă place serialul de la televizor cu «Evadatul»?

— Da! — i-am răspuns surprins.

— La televizorul din camera hotelului în care am stat noi am văzut ultimul episod...

— Şi cum se sfîrşeşte? — am întrebat curios.

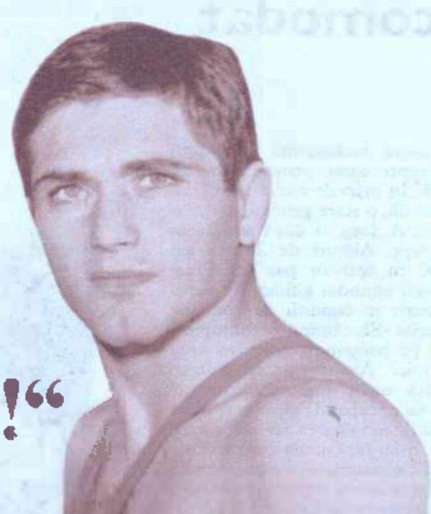
— Ştiţi, Richard Kimble, adică evadatul, avea un prieten, care...

Şi, în timp ce ne îndreptam spre autobuz, mi-a povestit tot finalul filmului. De atunci «Evadatul» nu mă mai interesează. Iată motivul pentru care nu vă reproduc şi dv. povestirea lui Ciucă...

Petre HENŢ

ION BACIU

„N-am văzut Acapulco!"

Intru în sala de lupte a clubului Steaua. Activitate intensă. Pe saltea. Căldură sufocantă. Mă apropii de maestrul emerit al sportului Dumitru Pîrvulescu, care dirijează antrenamentul.

— Nu-i dăunătoare căldura asta?

— E ceea ce trebuie pentru Mexic. Aclimatizarea trebuie să aibă în vedere nu numai metrii şi orele, ci şi gradele!

— Îţi mai menţii promisiunea de-a încerca şi a cincia Olimpiadă? Te întreb pentru că nu te-am văzut în dres la campionatele mondiale şi nu te văd nici aici, unde se completează testele pentru Ciudad de Mexico.

— Mi-o menţin!

Şi, gîndindu-mă că pînă la Jocurile Olimpice din 1968 «Mitică» va avea de luptat nu numai cu anii, ci şi cu Ion Stoiciu, Gheorghe Berceanu şi Cornel Turturea — principalii pretendenţi la paşaportul de... 52 kg. — dau cu ochii de campionul mondial de la Bucureşti, Ion Baciu. E ud. Leoarcă. Efortul din antrenament i-a mărit gabaritul muşchilor de la «57 kg» la aproape «70»!

— Nici nu te-ai întors bine din Mexic şi ai şi venit fuga la saltea. Acolo ţi-ai făcut datoria. Cu prisosinţă. L-ai învins pe ungurul Varga, ai terminat la egalitate cu bulgarul Traikov şi ai primit medalia de aur. Cu toate că acest trofeu este de «repetiţie generală», puţină odihnă, cred, ar fi fost meritată.

— Peste cîteva zile e meciul anului: Steaua—Dinamo. Nici nu mă gîndesc să pierd în faţa lui Alionescu!

— Anul trecut el a fost la «Săptămîna preolimpică». Şi tot cu aur s-a înapoiat în ţară. Înseamnă că amîndoi v-aţi aclimatizat foarte bine şi uşor.

— Mie, în primele zile, la antrenamente mi se muiau picioarele, mă sufocam, tuşeam, aveam ameţeli. Împăcîndu-mă, însă, foarte repede cu fusul orar, aveam un somn excelent, ceea ce îmi asigura odihna necesară. Astfel lucram zilnic peste program. Surplusul de antrenament m-a ajutat să scap mai repede decît alţii de «punctul mort» al altitudinii. Poate că şi asta mi-a folosit să cuceresc mai uşor medalia de aur. Simion Popescu s-a adaptat greu «orei locale». Făcea nopţi albe, ziua era somnoros. Iar acum, în ţară, el încă nu s-a adaptat orei Bucureştilor.

— Cîţi dintre campionii mondiali de la Bucureşti şi-au confirmat «aurul» la Ciudad de Mexico?

— Sovieticul Bakulin, la 52 kg, a primit medalie de argint, la categoria 57 kg... se ştie, sovieticul Rurova, cel de la 63 kg, nu a participat, finlandezul Tapio a ocupat abia locul IV la 70 kg, sovieticul Igumenov, la 78 kg, a cucerit medalia de aur, ca şi ungurii Sillai de la 87 kg şi Kozma de la +97 kg. Sovieticul Iakovenko, de la 97 kg, nu a fost prezent.

— Ce impresie ţi-a produs faimoasa staţiune Acapulco?

— Foarte bună, dar din... auzite, căci de văzut n-am văzut-o! Am avut un ghinion nemaipomenit: întrecerile de lupte au fost programate la sfîrşit. După 25 de zile de şedere, 25 de zile de antrenament tare, vine şi duminica cînd lupt, cînd primesc medalia de aur. Seara. A doua zi, în zori, am părăsit Mexicul, dintr-un loc aflat la numai 4 ore de mers cu maşina de Acapulco. Pentru că experimentul meu a durat atît de mult — 25 de zile — nu am văzut la Ciudad de Mexico prea multe, nu am savurat pe îndelete bogăţiile sale, cum ar fi piramidele, piesele Muzeului Antropologic. Aş fi reuşit acest lucru, chiar să merg să-i văd şi pe temerarii săritori de la Acapulco. Dar mi-am zis că asta o voi face la anul, cînd băieţelul meu va avea aproape doi ani şi-mi va cere să-i povestesc de faimoşii săritori fără paraşută.

— Ce favoriţi întrevezi la categoria 57 kg pentru medalii olimpice?

— În primul rînd, pe prietenul meu de la Bucureşti, japonezul Hanahara. Apoi, pe sovieticul Kasakov şi ungurul Varga.

Am avut impresia că Ion Baciu este distrat...

Horia CRISTEA

TREI ȚINTE... MEXICANE

I-am întîlnit pe trăgătorii care ne-au reprezentat cu atîta succes țara la «Săptămîna preolimpică», imediat după reîntoarcerea lor din Mexic. Bine dispuși (nicicînd nu i-am văzut altfel), optimiști (beneficiari ai unui lanț neîntrerupt de succese, încrederea în viitor apare firească) și volubili (ca după un turneu fructuos în rezultate și nespus de bogat în impresii).

Dar, mai bine, să dăm cuvîntul celor trei «eroi» ai tirului românesc, prezenți la repetiția generală din Mexic pentru marile întreceri de anul viitor.

MARCEL ROȘCA

Carte de vizită: 24 de ani, student anul IV la Institutul de teatru, maestru al sportului, dublu campion național la pistol viteză, medaliat cu aur la «Săptămîna preolimpică» din Mexic.

Un tort cît un sombrero

Mexicanii sînt veseli, ospitalieri, în multe privințe asemănători nouă, românilor. Am fost primiți cu căldura cu care îți întîmpini de obicei prietenii, vechile cunoștințe. Și ne-am simțit bine. Eu în mod special: în Mexic, la 18 octombrie, am împlinit 24 de ani. Noii prieteni au aflat și m-au sărbătorit. Mi-au adus un tort de ciocolată mare cît borul unui sombrero. Mi-au cîntat la chitară, au dansat în jurul meu și nu m-au lăsat pînă nu am învățat pașii *«dansului bucuriei»*. Entuziasmul din juru-mi m-a făcut să mă simt ca acasă, în mijlocul celor dragi. Și nu pot spune că faptul nu a influențat în bine starea mea de spirit.

După șase zile am intrat în concurs. Aveam un moral ridicat. În jur, prietenii mă încurajau din priviri, iar încurajările lor veneau să se asocieze acelora primite în scris din țară, de la soție, de la părinți.

În prima zi de întreceri am obținut 297 puncte și tot atîtea în cea de a doua. Totalul de 594 de puncte mi-a adus victoria. Am fost fericit. Cifra îmi conferea nu numai medalia de aur, dar și un nou record personal. La Olimpiada de la Tokio finlandezul Linosvuo a primit titlul de campion olimpic, la pistol viteză, cu o performanță de 592 de puncte...

Mi s-au luat interviuri, am dat autografe. Ziarele mi-au publicat fotografia pe prima pagină. Aflînd că urmez Institutul de teatru, un reprezentant al unei case de filme mi-a propus să semnez un contract pentru un film. Bineînțeles, am refuzat. Pînă la film, mai am. Deocamdată să termin Institutul și să mă pregătesc pentru Olimpiadă. Repetiția generală nu este tot una cu premiera, o știe orice figurant...

GHEORGHE FLORESCU

Carte de vizită: 39 de ani, tehnician constructor, maestru al sportului, locul II la talere aruncate din șanț, la campionatele internaționale ale României — ediția 1967 (192 pct.), cîștigător al concursului internațional de la Bad Doberan (R.D.G.), medaliat cu argint la «Săptămîna preolimpică» din Mexic (197 pct.). În sport a debutat în 1951, la clubul sportiv Steaua, ca... șahist.

Cu altitudinea m-am acomodat ușor

Acomodarea cu altitudinea neobișnuită a orașului Ciudad de Mexico nu a reprezentat, pentru mine cel puțin, o problemă dificilă. În primele zile, e adevărat, am simțit o oarecare oboseală, o stare generală de moleșeală, dar totul a trecut. A doua zi după sosirea în Mexic m-a speriat un fapt. Alături de Tripșa am parcurs aproximativ 100 m într-un pas ceva mai vioi, iar la sfîrșitul distanței amîndoi gîfîiam de parcă am fi alergat suta de metri în condiții de concurs.

Am regretat că întrecerile «Săptămînii preolimpice» la tir nu s-au desfășurat pe poligonul unde vor avea loc la anul Jocurile Olimpice. Am tras pe un poligon vechi, căruia i s-au adus unele îmbunătățiri, însă insuficiente pentru a-l face capabil să corespundă întrutotul unei competiții de amploarea aceleia la care am participat. Instalațiile n-au funcționat cum trebuie și faptul a creat în rîndurile concurenților o nervozitate deloc indicată. Dar, chiar și în aceste condiții, în Mexic, la talere, s-au obținut rezultate remarcabile. S-a observat o mai bună și mai atentă pregătire din partea tuturor concurenților. Și au fost concurenți de valoare. Aproape întreaga elită a taleriștilor de pe glob. Italianul Matarelli, campion olimpic și mondial, Beck, din reprezentativa S.U.A., campioană mondială la Bologna, polonezul Smelcinski, suedezul Ahlin, sovieticul Alipov, toți sportivi de seamă, posesori ai unor impresionante performanțe.

Sînt curios să văd în ce măsură vor reuși gazdele Jocurilor Olimpice să pună la punct instalațiile noului poligon. În privința talerelor, nu prea au experiență. În Mexic se practică cu predilecție tirul la porumbei vii. Poate și pentru aceasta taleriștii mexicani, la «Săptămîna preolimpică», n-au prea fost la înălțime.

GHEORGHE SENCOVICI

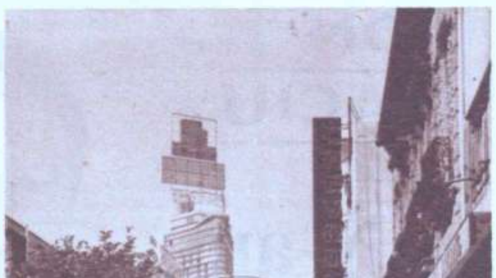
Carte de vizită: 22 de ani, student anul V al Facultății de electrotehnică, maestru al sportului la skeet, dublu campion național de juniori (1963—1965), campion la seniori 1967, locul I în «Cupa Națiunilor», locul II la «Marele premiu al orașului Brno», locul VIII la «mondiale», ediția 1967, medaliat cu argint la «Săptămîna preolimpică» din Mexic.

În mijlocul prietenilor, pe poligon și în oraș

În Mexic, majoritatea concurenților la skeet îmi erau cunoștințe vechi. Victoria lui Wirnhier (R.F.G.), dublu campion mondial, a fost obținută cu un rezultat remarcabil: 199 de puncte. L-am urmat în clasament cu 195 pct., dar aș fi putut obține mai mult. M-a deranjat însă slaba vizibilitate a talerelor. Erau de culoare galbenă și se profilau pe fundalul unui deal, din imediata vecinătate a poligonului, cu o vegetație verde-gălbuie. Noul poligon, care se va construi în mod special pentru J.O., este amplasat în cîmp deschis. Acolo, desigur, condițiile de tragere vor fi cu mult mai bune.

Anul trecut l-am întîlnit pe Wirnhier în trei concursuri internaționale. L-am învins de două ori și m-a depășit o dată. Anul acesta am avut cu dublul campion mondial patru întîlniri. În trei a terminat el victorios, iar eu i-am fost superior o singură dată. La anul sper să mă revanșez. Și dacă se va putea să realizez aceasta în cadrul J.O., va fi cu atît mai bine!...

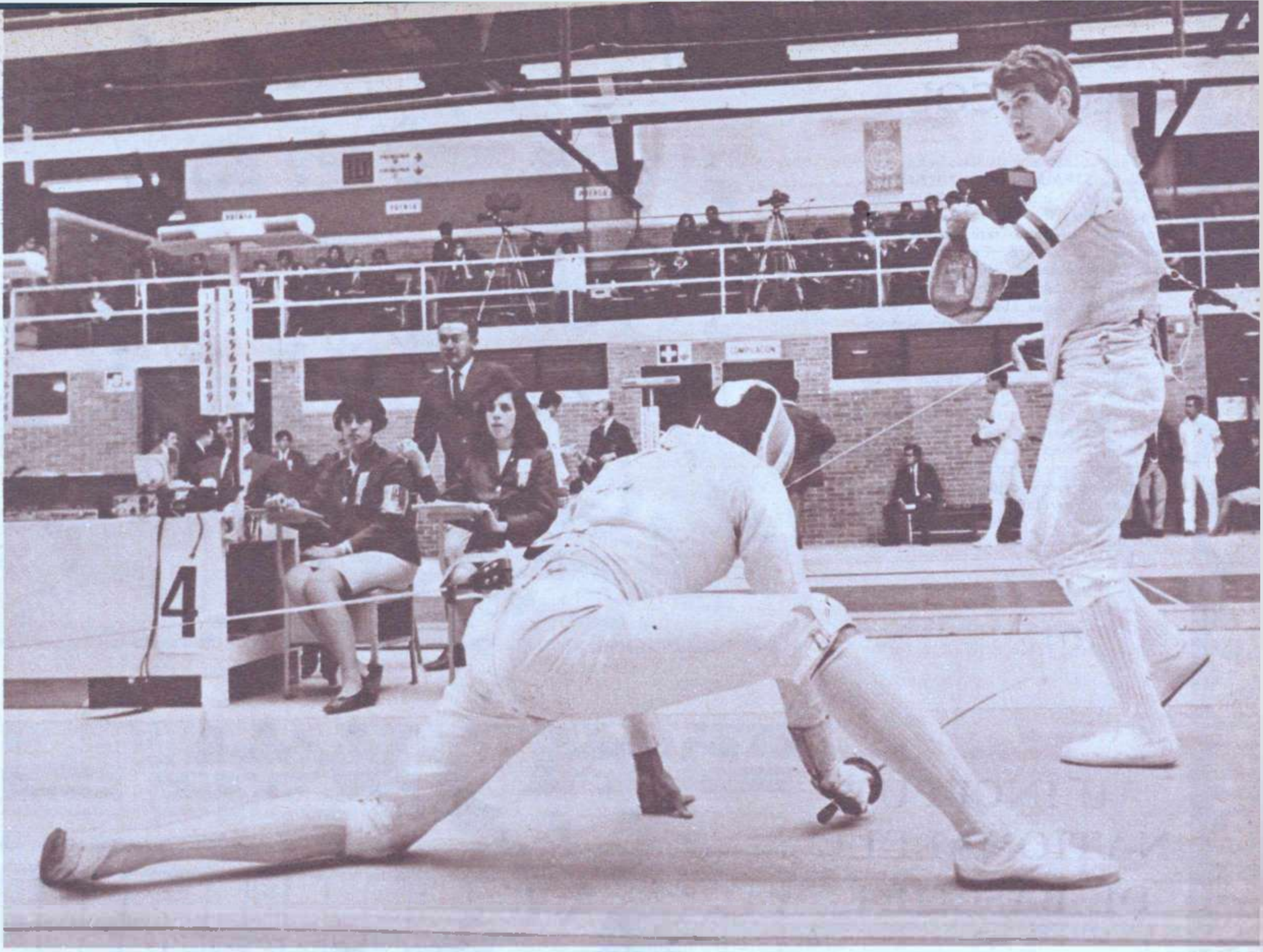
Cu Wirnhier, cu Petrov — vicecampion mondial și campion al U.R.S.S., deținătorul unui record mondial neomologabil, de 200 puncte din tot atîtea posibile —, cu belgianul Genens, cu americanii Brown și Woorkees sînt bun prieten. Împreună ne-am plimbat și am admirat frumusețile orașului gazdă a Jocurilor Olimpice; am vizitat Muzeul Antropologic, care este unul dintre cele mai mari din lume; am admirat piramidele — după toate documentele — mai vechi decît piramidele egiptene...

Două «medalii de argint» în plimbare pe străzile orașului Ciudad de Mexico: GHEORGHE SENCOVICI (stînga) medaliat cu argint la «Săptămîna preolimpică» și ION TRIPȘA, medaliat cu argint la J.O. de la Tokio.

Am ascultat cu mult interes relatările celor trei medaliați preolimpici ai tirului românesc. Din cuvîntul lor nu am redat în paginile de față decît o mică parte din bogatul bagaj de amintiri și impresii ale lui Roșca, Florescu și Sencovici. Ne rezervăm dreptul să revenim cu noi amănunte, în viitoarele numere ale revistei noastre.

C. ȘTEFĂNESCU

TĂNASE MUREȘAN (dreapta) după un asalt victorios în fața mexicanului Vicente Calderon.

„MUȘCHETARII“ noștri cu gîndul la titlul olimpic

Scrima românească se afirmă în ultimul timp din ce în ce mai mult pe plan internațional. De aceea s-a hotărît ca și scrimerii să fie prezenți, pentru prima dată, în capitala Mexicului, unde se vor desfășura anul viitor Jocurile Olimpice. La recentele întreceri care au avut loc în cadrul «Săptămînii preolimpice» scrima noastră a fost reprezentată de **TĂNASE MUREȘAN** și **ION DRÎMBĂ**, doi dintre componenții echipei noastre de floretă, campioană mondială în iulie 1967, la Montreal. Din dorința de a afla unele amănunte despre această «ultimă avanpremieră olimpică», l-am invitat la o discuție pe Tănase Mureșan, cel care, în cadrul intîlnirilor, a ocupat un merituos loc 3.

— Dragă Sică, aș vrea, în primul rînd, să-mi împărtășești cîteva impresii generale despre Mexic...

— Am fost pînă acum în multe țări, dar parcă nici una nu m-a impresionat atît. Mexicul e minunat și îți oferă la tot pasul imagini încîntătoare, cu o varietate impresionantă de culori date de primăvara veșnică ce domnește acolo. Capitala, Ciudad de Mexico, în pofida altitudinii (2300 m) e plină de verdeață, iar îmbinarea arhitecturii vechi — tradițională — cu cea modernă este perfectă. Cultura străveche este strălucit pusă în evidență în cadrul Muzeului de Antropologie. Ce-aș putea să mai spun! Că mexicanii sînt oameni prietenoși și volubili și că interesul manifestat pentru întrecerile sportive a fost deosebit, el vădindu-se prin numeroșii spectatori care au asistat la concursuri. Într-un cuvînt, m-am simțit excelent în mijlocul acestor oameni atît de sociabili.

— Așadar, ai rămas cu impresii plăcute. Acum, însă, să vorbim puțin și despre întrecerile voastre, despre condițiile tehnice în care s-au desfășurat partidele de scrimă.

— Mărturisesc că și la acest capitol am ră- [illegible]

el electric pentru concurs și funcționarea perfectă a acestuia, ne-a asigurat condiții optime pentru desfășurarea întrecerilor.

— Dar competiția propriu-zisă, adversarii întîlniți, cum au fost?

— Participarea la floretă nu a fost prea numeroasă. În concurs ne-am întîlnit doar 27 de trăgători, printre alții sovietici (Puteatin — noul campion mondial la Montreal și Svesnikov — campionul lumii de anul trecut), unguri (Szabo, Fonivesy, Füredy), francezi (Talvard, care la Montreal a «venit» pe locul 3), polonezi (Lisewski și Rujiski), Ion Drîmbă și cu mine și alții mai puțin cunoscuți. Cu toate că am «tras» alături de floretiști cu valoare mondială consacrată (care au mai fost, subliniez, în majoritate, în Mexic de două ori) aș fi putut cîștiga turneul final și fără barajul pentru locul I, alături de Lisewski (locul 1) și Szabo (locul 2) (n.r. trebuie precizat că Mureșan s-ar fi putut situa chiar în fruntea clasamentului, dacă în asaltul cu Füredy nu s-ar fi comis o greșeală, neintenționată, de arbitraj, și el nu ar fi căpătat mai multe tușe decît era cazul).

— Cu ocazia acestei săptămîni pregătitoare ai putut întrevedea și viitorii favoriți olimpici?

— Îi intuiesc printre cei afirmați pînă în prezent. Nu întrevăd «nume noi». Cert este însă faptul că învingător va fi acela care a tras concluziile cele mai obiective privind desfășurarea concursurilor în condițiile deosebite la altitudinea de peste 2 000 m. Nume nu pot să dau, pentru că alături de valoare și o pregătire excelentă, un rol important îl joacă și... șansa.

— Poate îmi dai atunci un pronostic global pentru floretiștii noștri. Nu-i mai ușor?

— Rezultatele reușite de echipă și maturizarea ei pot favoriza obținerea unei medalii, [illegible]

la Montreal. Sîntem îndreptățiți, cred, să sperăm... Dar ceea ce dorim îndeosebi este să ne afirmăm și la probele individuale!

— În cîteva cuvinte, cum sintetizezi această lungă călătorie pe care ai făcut-o, timp de o lună de zile în «Țara Aztecilor»?

— Atmosfera prietenoasă, plăcută, de lucru, care a domnit în mijlocul delegației noastre, a contribuit din plin la obținerea merituoaselor rezultate de ansamblu, pe care presa le-a consemnat la timpul cuvenit.

*

Fie ca această atmosferă stimulatoare s-o regăsim și peste un an. Și atunci vom putea spune că succesul a fost deplin...

Rodica VIȘAN

CAMPIONATE • CAMPIONATE • CAMPIONATE •

RUGBI DE SPECTACOL

După atîtea decepții, iată, în fine, și o intîlnire STEAUA-DINAMO (17-6) care a reabilitat, într-un fel, campionatul nostru. Ne-a fost dat să asistăm la un joc alert, cu multe faze spectaculoase de rugbi în mișcare. (Ce păcat că iubitorii acestui sport, plictisiți de atîtea partide de slabă calitate, vizionate în ultima vreme, au absentat de la acest meci). De data aceasta, au învins neașteptat de ușor steliștii, mult mai proaspeți decît adversarii lor. S-au evidențiat din echipă, în mod deosebit, Penciu — cel mai bun de pe teren (unde se vede cît de greșită și prematură a fost eliminarea sa din echipa națională), Prosl, Șerban, Ciobănel, Mircea. În ceea ce-i privește pe dinamoviști, ei acuză în continuare o scădere de formă evidentă, care-i îndepărtează, regretabil, tot mai mult de excepționala lor evoluție de astă vară, din finala C.C.E., pe care au cîștigat-o cu brio.

In fotografie, o angajare la tușă între dinamovistul Țuțuianu (in alb) și Șerban.

AU ÎNCEPUT NAȚIONALELE DE BASCHET

Divizia națională de baschet masculin a început promițător. Majoritatea meciurilor de pînă acum au oferit spectacole atrăgătoare, dispute strînse, fapt care creează un mare interes pentru întreceri. Se pare că ocuparea locului V de către reprezentativa noastră la ultima ediție a campionatului european a constituit un imbold în activitatea de pregătire a baschetbaliștilor echipelor divizionare.

O partidă frumoasă (deși s-a încheiat la un scor categoric în favoarea bucureștenilor: 67—42) au oferit, de pildă, echipele Politehnica București și Farul Constanța, în care, alături de jucători experimentați (Răducanu — nr. 7 la Farul, Haneș — aruncă la coș — la Politehnica), au evoluat cîțiva tineri de perspectivă (Georgescu — nr. 4 în stînga, Popa — nr. 15 la Politehnica, Dorin Dumitru — ultimul din dreapta, la Farul).

Din păcate, nu aceleași cuvinte pot fi adresate formațiilor feminine, ale căror evoluții sînt departe de exigențele unui campionat național.

Fotografii: Aurel NEAGU

„OPTUL" DINAMOVIST IMBATABIL

Cîștigînd pentru a 19-a oară consecutiv trofeul, «optul» dinamovist de greco-romane, antrenat de Dumitru Cuc, realizează o performanță unică în sportul nostru. «Optul» stelist, principalul său adversar, nu a reușit nici de data aceasta să întrerupă tradiția (a fost «la un pas», dacă avem în vedere scorul: Dinamo—Steaua 13—11). Confruntarea jubiliară de la anul? Indiferent cine va ieși campion, surpriza va fi la fel de mare!

În imagine, «derbiul» Ion BACIU (Steaua) — Ion ALIONESCU (Dinamo), soldat cu victoria primului.

1

XV-le ROMÂNIEI
ÎN OBIECTIV
MECIUL CU FRANȚA
(10 decembrie - Nantes)

Ne apropiem cu pași repezi de «punctul de hotar» al fiecărui an: meciul cu reprezentativa «cocoșului galic». Piatra de încercare a rugbiștilor noștri pare a fi anul acesta mai greu de trecut. Și asta din două motive: valoarea tehnică de ansamblu superioară a rugbiștilor francezi și experiența mai bogată a adversarilor noștri (în treacăt fie spus ei își verifică excelent team-ul în test-meciul cu All Blacks — rugbiștii neo-zeelandezi — de la 25 noiembrie la Paris). Ai noștri se pregătesc și ei cu sîrg. În lipsă de adversari străini puternici, rugbiștii naționalei au întîlnit o selecționată a cluburilor provinciale (11—3), care le-a servit cu utilitate drept sparing-partener. Selecționabilii au jucat mulțumitor (deși neconvingător), iar provincialii le-au ridicat probleme dintre cele mai dificile. Unde se vede cît de utile sînt asemenea întîlniri București—Provincie — pentru care am pledat în repetate rînduri — pe care le-am vrea tradiționale și, mai ales, veritabile prilejuri de selecție a echipei noastre naționale. (D.C.)

2

1. Atacă Mihai Wusek, *care a primit o pasă de la* Oblemenco. *În stînga,* Chifan *și* Pop *pleacă pe direcția atacului.*

2. O excelentă deschidere efectuată de mijlocașul nostru la grămadă Petre Florescu.

Foto: Paul ROMOSAN

STEAUA DE
DE

1

Unul din cele mai ciudate «elemente de culoare» ale campionatului nostru de fotbal din ultimii ani este absența Stelei de la banchetul final. Această ciudățenie este amplificată, bineînțeles, de amintirea «echipei de aur» care ne poartă, fatalmente, gîndul spre epigonism.

Desigur că în viața unei echipe intervin și zguduiri. Nici o echipă nu poate face o trecere lină de la o generație la alta. Exemplul celebrei Real Madrid care, în ciuda mijloacelor de tot felul, nu face excepție, ne scutește de orice comentariu. Ca și veritabilele «chinuri ale facerii» care însoțesc nașterea noului Internazionale.

Transferul generațiilor la «CCA — Steaua» a fost radical. Poate mult prea radical, înfrîngînd prin aceasta mersul firesc al lucrurilor. Într-o bună zi, «corpul de elită» cuprinzînd un Voinescu, un Apolzan, un Zavoda II, un Bone a fost sfătuit să cedeze loc tinereții. Măsura n-a avut însă efectul scontat, privînd echipa de osmoza necesară «bătrîni-tineri», nemaivorbind de faptul că unii bătrîni — ca de pildă Zavoda II — ar fi avut cîțiva ani buni — încă — de echipă națională.

Radicalismul îndepărtării «bătrînilor» a fost urmat — desigur — de radicalismul promovării tinerilor. Aici a operat, fără îndoială, și atmosfera de supraevaluare pe care a creat-o victoria în turneul UEFA. Investirea mult prea rapidă a unui Suciu, a unui Petescu, Sorin, Pavlovici, Voinea etc. cu «drepturile» strălucitei pleiade de odinioară a creat în sînul acestui nucleu iluzia că reprezintă o echipă finită, aducînd — iarăși firesc — după sine un întreg cortegiu de decepții. Dacă mai adăugăm unele șovăieli de selecție și mai ales de... renunțare la unele servicii, ca de pildă în cazul

unui Mateianu sau Hălmăgeanu, dacă
adăugăm o oarecare lipsă de criter
întărirea lotului (vezi Creiniceanu
în ciuda valorii individuale, a adus u
totul alt stil la «stilul clasic CCA»)
pem să înțelegem prelungita absen
Stelei în lupta pentru titlu.

*

În actualul sezon Steaua a schimb
pare-se — cadența. După două înfrî
«spectaculoase» (în fața promovate
care păreau să reînnoade firul insucces
Steaua și-a început seria de mare ef
tate care a cuprins cîteva victorii în
pionat și eliminarea Austriei din «
cupelor». Și cu toate că jocurile cu Ar
Progresul au coborît evident curba
cității (scriu aceste rînduri în pre
meciului de la Cluj), **impresia de m**
morfoză favorabilă persistă.

Cărui fapt se datorează sezonul ma
al echipei lui Constantin?

În primul rînd lui Constantin însuși,
a ordonat jocul echipei, mai ales în
tatea de teren adversă, imprimînd —
radoxal — mai multă mișcare atacul
special pe partea stîngă, unde Soo și
nea s-au încrucișat deseori, la modul
stantin-Tătaru I de pe vremuri.

Un element determinant în «seria
ua» a fost insistența cu care s-a ur
omogenizarea, prin păstrarea aceleia
mații, chiar și în cazul cînd forma «
velor» ar fi recomandat unele modi
În sfîrșit, a treia calitate nouă în
Stelei a fost o mai bună organizare
rării, prin perfecționarea dublajului ș
modificarea generală a mentalității,
a asigurat o prudență **de luptă** în
întregii formații.

2

RI

ÎINE

Steaua toamnei-1967 este realmente un noment de regrupare în viața popularei echipe. Plusul de valoare in jocul ei este consecința unui plus de seriozitate, pe care de altfel îl recunosc chiar și cei mai recalcitranți componenți ai echipei. Bineînțeles că aceste acumulări sînt și rodul unei unități de vederi din partea conducerii tehnice a echipei.

Totuși, Steaua-1967 este — după părerea noastră — un moment de tranziție între **Steaua de ieri și Steaua de mîine.** **Steaua de ieri** a fost un moment de mare inspirație, care a înmănunchiat cîțiva jucători de clasă, în jurul cărora s-a creat O ECHIPĂ. **Steaua de astăzi**, în ciuda recentului efort de regrupare, rămîne o etapă de trecere, ea neputînd atinge adevăratele trepte valorice la care are dreptul, și aceasta chiar dacă va cîștiga campionatul. Dar **Steaua de astăzi** are datoria să refacă un stil. Ea are datoria să formeze osatura **echipei de mîine.** Recenta introducere a lui Tătaru II în prima echipă are, poate, o valoare simbolică, asigurînd parcă o frumoasă continuitate între **Steaua de ieri și cea de mîine.** Steaua trebuie să fie expresia grijii tot mai mari pe care clubul militar o acordă juniorilor. **Steaua de mîine** poate și trebuie să fie, în primul rînd, un Tătaru, un Iordănescu și alții ca ei.

Pe terenurile gazonate din Ghencea lucrează astăzi un Voinescu, un Zavoda II, un Apolzan, adică **Steaua de ieri**, care pregătește **Steaua de mîine.** Iar datoria **Stelei de astăzi** e de a face cît mai fluentă această de toți dorită legătură. Pentru că fotbalul este o «bătălie în marș», care nu admite timpi de odihnă.

Ioan CHIRILĂ

3

ÎN FOTOGRAFII:

1. Constantin continuă să fie, la 35 de ani, șeful «orchestrei Steaua». După ce mulți îi preziseseră sfîrșitul cu ani în urmă, Constantin continuă să se bată în prima linie.

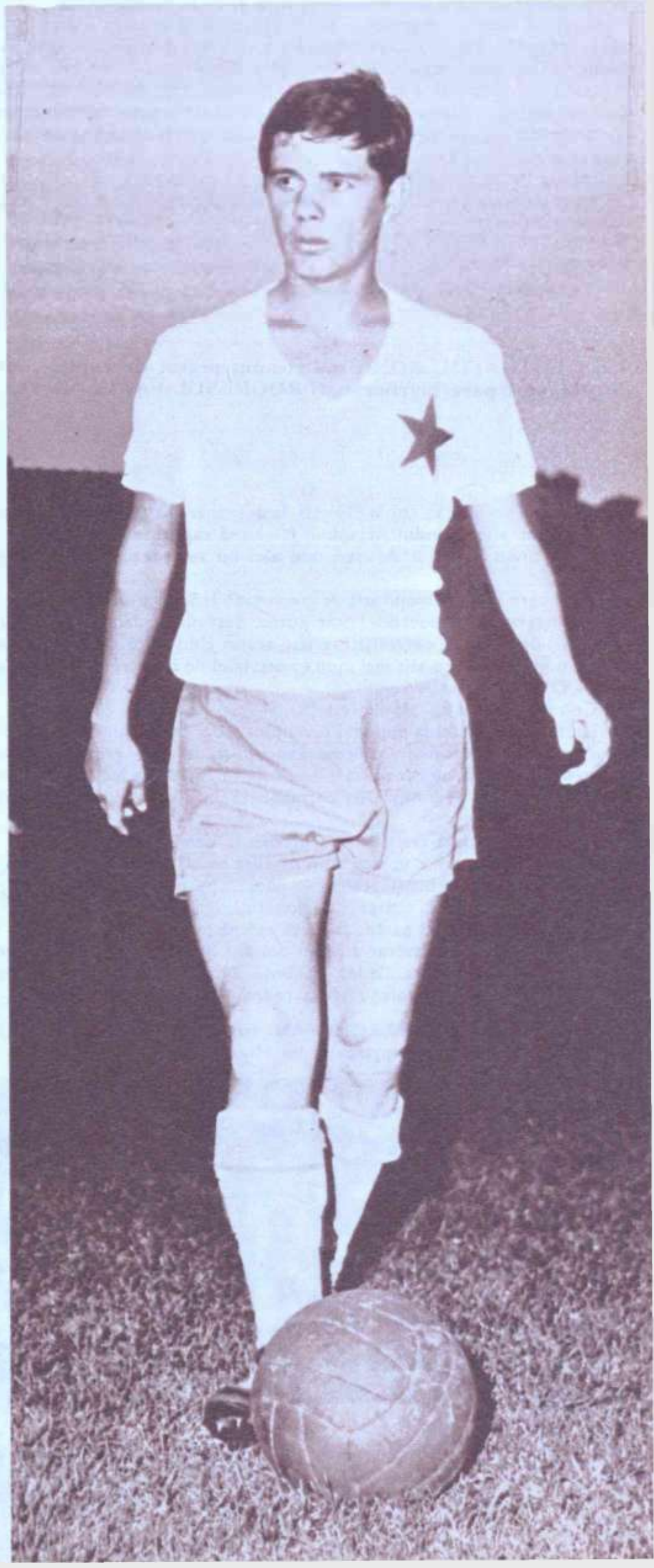
2. De la stînga la dreapta : Suciu, Sătmăreanu, D. Nicolae, Jenei, Sorin Avram, Voinea, Constantin, Soo, Vigu, Negrea, Rotaru, Haidu. Lipsesc din lotul de bază Hălmăgeanu și D. Popescu.

3. Cuplul de antrenori Ștefan Covaci (în dreapta) și Ștefan Onisie are merite reale în reorganizarea echipei, căreia i-a imprimat un climat de ordine și seriozitate.

4. Gigi Tătaru, fratele internaționalului, a adus la Steaua ceva din stilul vechilor maeștri. Dacă își va «arma» cum se cuvine predilecția pentru frumos, Tătaru II va putea fi un mare jucător.

Foto: Paul ROMOȘAN

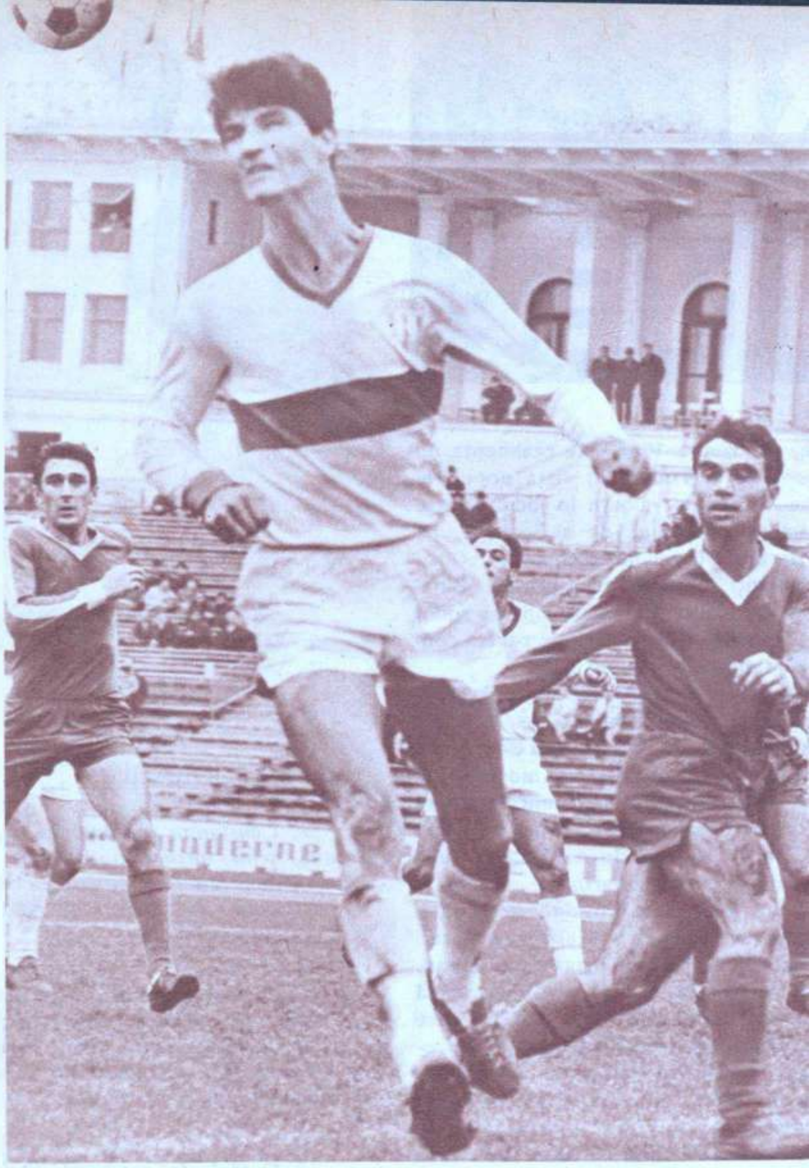
4

FARUL 7 !
BUCUREȘTI 1 •

PE AICI NU SE TRECE!...

În numărul nostru trecut, în cadrul reportajului «**Farul a început să fie o echipă**», scriam:

«**Farul își urmează drumul, cu speranța că ascensiunea va continua. Mărdărescu speră să adune în tur 15 puncte și să doboare, la sfîrșitul campionatului, cifra de 29, cu care a fost creditat anul trecut. Asta ar însemna, după părerea noastră, un loc pe podium**».

Aceste rînduri păreau să îmbrace haina «proteției mincinoase», după înfrîngerea de la Arad. Iată, însă, că duminica trecută, Farul a învins fără drept de apel o echipă care nu mai avea dreptul să piardă: Progresul.

Succesul asupra Progresului, pe lîngă faptul că readuce Farul în zona cifrei sale de plan (15 puncte, în eventualitatea victoriei probabile asupra lui Dinamo Bacău, la Constanța, în ultima etapă), ne reamintește formidabila «**serie-Farul**» din acest tur, împotriva echipelor bucureștene. Într-adevăr cele șapte puncte (din opt posibile) obținute cu membrii «cuplajului bucureștean» reprezintă efectiv o performanță, cu atît mai mult cu cît victoria asupra Stelei a fost irosită în ultimele cinci minute.

Farul confirmă. Astăzi se poate spune că echipa lui «Gil» Mărdărescu este chiar o pretendentă la titlu, alături de Steaua și Argeș. Ceea ce, să recunoaștem, nu e puțin lucru.

I. CH.

ÎN FOTO: (TH. ROIBU): Peteanu, presat de cuplul Iancu-Tufan (în dreapta) pare îngrijorat. (PROGRESUL-FARUL 0—1).

Cîndva am asistat, tot la Ploiești, la detronarea altui lider — Dinamo (3—0). Acum a fost rîndul Argeșului (1—0) să capoteze și să-și piardă laurii care se cuvin liderului. Așadar, «**pe aici nu se trece!**» — par a spune ploieștenii.

Să fie oare acasă Petrolul atît de invulnerabil? Sau, cu alte cuvinte, să fie «orașul aurului negru» fatal liderilor? S-ar putea, deși nu credem în predestinații. Credem, mai degrabă, că petroliștii renasc atunci cînd joacă contra... favoriților și-și aduc aminte (astăzi cu atît mai multă nostalgie) de cele trei titluri din vitrina clubului. **O tempora...**

Ce-am văzut, totuși, la Ploiești?

Un fotbal agreabil la mijlocul terenului (doar atît!), fiindcă în fazele de finalizare s-a greșit enorm din pricina execuțiilor tehnice greșite, aglomerării (de neînțeles) a jocului pe centru și a insuficientei mișcări a fotbaliștilor în teren (cît de impresionantă este mișcarea permanentă pe care o execută Albert, Varga și compania!).

Și, în final, cîteva concluzii cu privire la combatanți.

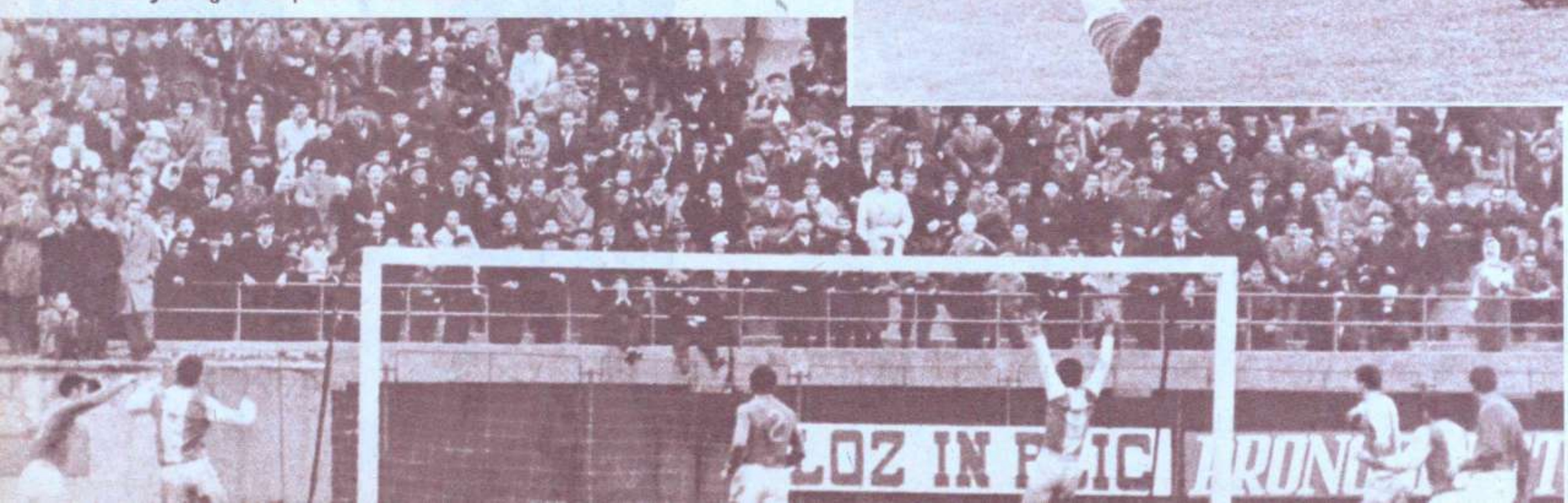
Argeșul ni se pare o echipă cu o osatură solidă (apărarea imediată excelentă, mai ales Coman, Barbu și Stelian — adesea pe nedrept ignorat de cronicari), fără fisuri, capabilă să cîștige campionatul.

Petrolul, de cealaltă parte, caută să revină pe linia de plutire și să se apropie de valoarea care a consacrat-o acum doi ani. Revenirea în formă (cam tîrzie) a celor «vechi» — Dridea, Badea, Pahonțu, M. Ionescu — pare a fi o garanție că echipa lui Oană și Cernăianu se va redresa curînd.

D.C.

În fotografiile lui Paul ROMOȘAN, **sus:** Dobrin (stînga) încearcă să treacă de Iuhasz. **Jos:** «golul surpriză» al lui Mocanu.

Pele *se destăinuiește*

Asemenea multor celebrități mondiale din domeniul politicii, literelor sau artelor — braziliene sau străine (aflate în trecere), — Pele a vizitat «Muzeul imaginii și sunetului» de la Rio de Janeiro. Este vorba de un muzeu în care se grupează, sub formă de filme și înregistrări sonore, reacțiile pe viu, expresiile fără fard ale personalităților alese. Un juriu de ziariști pune întrebări și ajută respectivele personalități să meargă pînă în profunzimea amintirilor lor.

Pele a vorbit timp de patru ore. Se spune, la Muzeu, că este vorba de una din înregistrările cele mai bogate.

Reproducem — după «France Foot-ball» — partea a doua a destăinuirilor marelui jucător brazilian.

Anul trecut, la Liverpool, am crezut că lovitura lui Morais, portughezul, a fost neintenționată, dar văzînd ulterior filmul, mi-am schimbat părerea. Pentru acest motiv, nu țin să mai joc în campionatul mondial din 1970, în Mexic.

În orice caz, Brazilia nu putea cîștiga în Anglia. Noi eram foarte slab pregătiți fizic, organizarea jocului a fost deficientă, iar încrederea noastră în forțele proprii a scăzut treptat. Elanul se spulberase, resorturile se frînaseră. După părerea mea, ar fi trebuit să menținem cu orice preț formația cu care am debutat împotriva Bulgariei. Oricum însă, Anglia a avut cea mai bună echipă, ca ritm și ca tactică. Europenii au făcut, de altfel, exact ceea ce trebuia pentru ca să ne contreze: o foarte bună condiție fizică, care le-a permis să se impună, împiedicîndu-ne să dominăm mingea.

În momentul de față, sufăr de pe urma unei întinderi. Prea multe călătorii, prea multe meciuri oficiale, prea multe întîlniri amicale. Voi reintra în momentul în care voi fi perfect restabilit, deoarece recidivele sînt tare plicticoase.

În 1959, Feola mi-a cerut să ripostez la loviturile fundașilor. Dacă n-aș fi făcut-o, ei m-ar fi demontat de mult. În legătură cu aceasta, o observație: am remarcat că marea majoritate a jucătorilor violenți își «fac numărul» doar cu înaintașii care încasează fără să crîcnească. Foarte mulți sînt cei care devin blînzi ca mielușeii în momentul în care îi atingi la rîndul tău.

. . . .

Se spune pretutindeni că sînt bogat. Este adevărat, dar nu sînt miliardar. Asta nu mă interesează. Dacă m-ar fi interesat, aș fi plecat în Italia. Dar n-am făcut-o. Aici sînt prietenii mei, aici e familia mea, țara mea, Brazilia, unde m-am născut și nădăjduiesc să mor.

Dacă aș fi fost într-adevăr bogat, aș fi jucat la Santos fără bani. Dacă totul va merge bine și dacă îmi voi reface situația materială, tare compromisă acum cîteva luni, e posibil ca începînd de la anul să joc fără bani. Clubul meu m-a ajutat, îi sînt recunoscător. Dacă va fi posibil, voi juca trei sau patru sezoane pentru Santos, fără să primesc vreun ban.

În schimb, am rupt orice relații cu «Pepe Gordo», spaniolul care mi-a administrat afacerile. Nu-l detest, dar el mi-a cauzat o mare decepție și e responsabil pentru afacerile mele nenorocite de anul trecut. Datorită egoismului său, mi-a creat destule animozități, atît în mediul fotbalului cît și în afara lui.

Am în momentul de față un magazin de articole sanitare, o firmă de construcții și o fabrică de lastex-uri, împreună cu Zito. Am un Mercedes și încă două mașini. Mi s-a făcut cadou un alt Mercedes în R.F. a Germaniei, în timpul lunii mele de miere, dar vama braziliană a refuzat intrarea mașinii în țară. Ah! Dacă n-ar exista perceptorii! Anul trecut am plătit un impozit de 37 milioane de cruzeiros.

. . . .

Pentru a trăi liniștit am cele necesare, dar voi fi mult mai fericit cînd fetița mea și ceilalți copii, pe care sper să-i am, vor crește mari și vor fi apți să-și cîștige existența. Deocamdată, familia mea este la adăpost.

Soția mea are un mare defect: este suporter al echipei Corinthians din Sao Paolo, încă din copilărie. Îmi aduc aminte, am cunoscut-o în ajunul unui meci de campionat Santos-Corinthians și ea m-a rugat să nu marchez vreun gol echipei sale favorite. Dar, dragostea e una, iar fotbalul — alta. Deși eram tare îndrăgostit, am înscris două goluri în poarta lui Corinthians. Din fericire, de cînd joc la Santos, în nouă ani de campionat, echipa noastră n-a pierdut niciodată în fața lui Corinthians.

. . . .

În Brazilia n-am auzit vorbindu-se niciodată despre vreun caz de rasism. Odată, în timpul unui turneu, la New York, reprezentantul negru al unei asociații din Harlem a venit să mă invite la un mare banchet oferit în cinstea mea. I-am mulțumit cu sinceritate pentru această cinste deosebită și i-am spus că sînt gata să vin. Cu o singură condiție, însă: ca toți jucătorii de la Santos, albi sau negri, să fie invitați de asemenea. Omul mi-a promis să revină, dar de atunci nu l-am mai văzut.

Tot în legătură cu festivitățile. Îmi place să torn apă minerală într-o cupă de șampanie. Iluzia e perfectă. Niciodată nu mi-a plăcut să beau. Cu tutunul, la fel.

Primesc în medie 200 de scrisori pe lună. Din Brazilia și din străinătate. De cînd sînt căsătorit, tonul scrisorilor s-a schimbat și declarațiile de dragoste au încetat. În schimb, corespondenții mei continuă să-mi ceară bani pentru a-și cumpăra apartamente, biciclete, baloane, frigidere etc. E mult de cînd am încetat să răspund la aceste solicitări personale. Acum mă ocup de asociațiile de binefacere și de grupurile religioase cunoscute. **(De mai multe ori Pele a plătit cîte un clopot pentru o capelă nouă, a expediat numeroase aparate ortopedice sau scaune rulante pentru paralitici. Dar despre acestea el nu vrea să vorbească).**

. . . .

Într-o zi, în Peru, eram tare obosit și medicul m-a sfătuit să joc doar o repriză. Totuși, imediat după pauză, cînd megafonul a anunțat înlocuirea mea, a izbucnit un scandal imens. Spectatorii au început să dea foc ziarelor. S-au pornit și focurile bengale. Tensiunea era în creștere. Toți spectatorii erau înnebuniți. Organizatorii se așteptau la o nenorocire. Ieșind de la duș, am cerut un echipament, m-am îmbrăcat în goană și am revenit în teren, împreună cu echipa. Publicul avea dreptul să mă reclame. Plătise...

Înainte de a sfîrși, aș vrea din tot sufletul ca fotbalul să nu devină un joc confuz și negativ, în care jucătorii să se străduiască doar să distrugă și să-l împiedice pe adversar să joace. Dacă această tendință se va face simțită, va fi nevoie, fără îndoială, să se mărească terenurile.

Nu voi deveni niciodată antrenor, pentru că nu voi fi un bun antrenor. Vorbesc prea mult. Iar pentru a fi antrenor, trebuie să fii calm și clar. În același timp, este necesar să vezi defectele adversarului înainte de a le fi văzut jucătorii tăi proprii. Și acest lucru nu e de loc ușor. Credeți-mă, nu-i o meserie pentru mine.

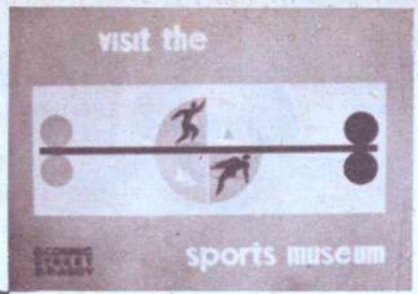
Dar asta nu are nici o importanță. Candidații nu vor lipsi niciodată. Această neaderență a mea la meseria de antrenor nu mă va împiedica să mă duc la stadion, pentru a vedea meciuri bune. Pentru că am «fotbalul în sînge».

Sfîrșit

«Sfînta familie» a lui Edson Arantes do Nascimento.

Strada Castelului, care-ţi conduce paşii spre terenurile de tenis din imediata vecinătate a «Bastionului Ţesătorilor» reprezintă, poate, drumul cel mai bătătorit de către miile de sportivi de ieri şi de azi ai bătrînei cetăţi braşovene. La capătul străzii, urcînd lin spre vechile ziduri de fortificaţie, întîlneşte clădirea numită de localnici, nu fără temei, *«leagănul sportului braşovean.»* O fotografie datînd din anul 1910 ne-o recomandă drept sediul clubului braşovean de patinaj, iar o alta, realizată în anul 1860, înfăţişează contemporaneităţii un teren de gimnastică. Acesta, dotat cu un aparataj deosebit de interesant prin ineditul lui, ne lasă să întrezărim, în fundal, turlele zvelte ale aceleiaşi clădiri.

Leagănul sportului braşovean

Fotografiile-document, îngălbenite de vreme, şi-au gasit loc de pioasă contemplare, alături de alte numeroase marturii ale frumoaselor tradiţii sportive braşovene, în vitrinele unui Muzeu al sporturilor, primul de acest gen în ţară. Muzeul, cu cele 1 867 exponate ale salei, a fost amenajat într-un cadru cum nu se putea mai potrivit. În clădirea cu turle, prin ale cărei săli şi vestiare sportivii cîtorva zeci de generaţii şi-au împletit vise, au descifrat şi au învăţat sensul cuvintelor brodate cu fir de mătase pe steagul Junilor: «Voieşte şi vei putea!», «Luminează-te şi vei fi!». Steagul Junilor stă astăzi desfăşurat în sala mare a muzeului şi, alături de el, steagul echipei sportive de popice din cartierul Blumăna, cu inscripţia mobilizatoare, brodată şi ea tot cu fir de mătase: «Bate multi».

Pînă acum am amintit doar cîteva piese cuprinse în incinta tînărului muzeu sportiv din Braşov. Cifra lor, după cum am arătat, se ridică, însă, la peste 1 800 şi fiecare piesă în parte reprezintă valori de necontestat care atestă fie vechimea unora dintre sporturi pe întinsul acestor meleaguri, fie succesele obţinute de către reprezentanţii regiunii în diversele întîlniri cu caracter intern şi internaţional. O impresie deosebită produce vizitatorului steagul asociaţiei de tir din Sighişoara, datînd din anul 1867, iar alături de el parafa şi insigna asociaţiei, o armă din acele vremi, precum şi o fotografie din anul 1870, prin care trăgătorii sighişoreni au ţinut să fie imortalizaţi, după un concurs, alături de steagul lor reprezentativ.

În 1867 fiinţa deci la Sighişoara o asociaţie sportivă de tir. Din documentele muzeului reiese, însă, că nu numai tirul şi-a găsit în regiunea Braşov cîmp de manifestare din cele mai străvechi timpuri. Încă în 1822, la Mediaş, exista o asociaţie de gimnastică; în 1880, la Sibiu, turiştii activau în cadrul unei asociaţii deosebit de puternice; în 1892, pe Clăbucet, apar primii schiori din ţară iar în 1922 are loc la Sibiu primul joc de handbal din România.

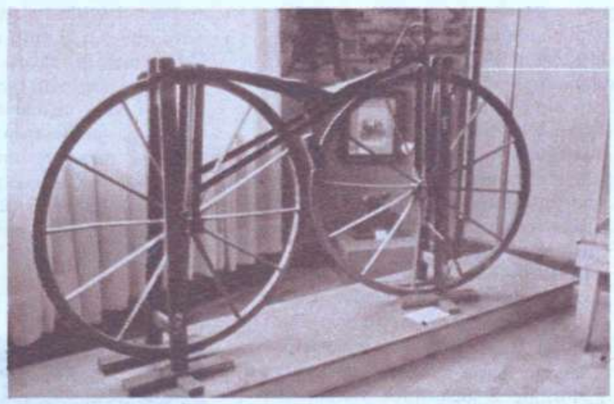
Între obiectele de mare atracţie ale muzeului sînt şi cei doi strămoşi ai bicicletelor noastre de azi. O bicicletă din lemn, de provenienţă vieneză, din anul 1889 şi un velociped de la sfîrşitul secolului al XIX-lea, cu care, se pare, după unele date, ar fi fost acoperită distanţa Viena-Mediaş constituie «punctele forte» ale unui colţ din muzeu. Şi tot aici în colţul rezervat ciclismului pot fi văzute: o fotografie din anul 1890 reprezentînd velodromul din Mediaş (!), o alta, din Agnita, avînd înscris pe ea anul 1910 şi care redă o cursă cu antrenament mecanic (!) şi, în sfîrşit, un afiş, datat «15 februarie 1908» anunţînd «Balul mascat al bicicliştilor din Mediaş».

Pentru vizitatorul muzeului sportiv din Braşov, o impresie plăcută o produc vitrinele conţinînd un bogat tezaur de cupe şi medalii cucerite de tineretul sportiv braşovean în anii noştri, cu prilejul diferitelor competiţii republicane şi internaţionale. Frumoasele succese ale noii generaţii de sportivi au impus, de altfel, proiectarea unui splendid complex sportiv care urmează să devină o realitate în următorii ani. Macheta acestei moderne şi complexe baze sportive este şi ea expusă în cadrul muzeului.

Departe de a fi epuizat enumerarea interesantelor exponate ale Muzeului sportiv din Braşov, ne oprim aici nu înainte, însă, de a remarca un fapt care ni se pare oarecum curios. Vitrinele dedicate sporturilor de iarnă sînt insuficient dotate faţă de interesul pe care l-au suscitat din totdeauna, în acest pitoresc colţ de ţară, patinajul, schiul, bobul, hocheiul. Nu este mai puţin adevărat însă că respectivul muzeu se află la început de drum şi că pe parcurs alte şi alte piese vor fi achiziţionate pentru completarea rafturilor goale din istoricul sportiv atît de bogat, de complex şi de glorios cu care, pe bună dreptate, braşovenii se mîndresc.

G. ŞTEFĂNESCU

ÎN FOTOGRAFII: Vedere de ansamblu a sălii dedicate Muzeului sportiv; standul sporturilor de iarnă; velociped de la sfîrşitul secolului al XIX-lea, găsit la Sighişoara.

de la CORESPONDENȚII noștri

MEDALION SPORTIV

Șoseaua Bistrița — Vatra Dornei... La kilometrul 25 se află comuna Prundul Bîrgăului. Nu am fi privit borna kilometrică dacă atenția nu ne-ar fi fost atrasă de o vie activitate sportivă, ce se desfășura pe terenurile de zgură roșie situate în imediata apropiere a șoselei.

Ne-am oprit cu bucuria iubitorului de sport, pentru a asista cîteva minute la frumoasele întreceri sportive ale tinerilor elevi ai «Casei de copii» din Prundul Bîrgăului. Disputele fetelor și băieților înfrumusețau și mai mult cochetul complex sportiv, compus din două terenuri de volei, un teren de handbal, un teren de baschet și o pistă de 300 m pentru atletism.

Am făcut cunoștință cu profesorul Grigore Adace, omul din inițiativa căruia s-a construit tot ce vedeam noi acolo. De la el am aflat lucruri demne de laudă. Cităm cîteva. Munca la complexul sportiv a început-o, împreună cu elevii săi, în 1955, terminînd-o complet abia anul acesta. Investițiile au fost destul de... serioase: 10 000 de lei și 11 350 de ore de muncă patriotică.

Rezultatele activității sportivilor prezenți pe terenuri sînt dintre cele mai frumoase. Ei dețin titlurile de campioni regionali în competițiile rezervate elevilor din școlile generale, la volei și la handbal-fete. Dintre rezultatele atleților le-am reținut pe cele ale Anei Urs, care, — la 14 ani — a realizat 1,40 m, la «înălțime» și 4,68 m, la «lungime».

Ne-am despărțit de acești copii vrednici, sănătoși și plini de voie bună, lăsîndu-i în tovărășia entuziastului lor profesor de educație fizică, care merită sincere felicitări pentru frumoasele realizări obținute.

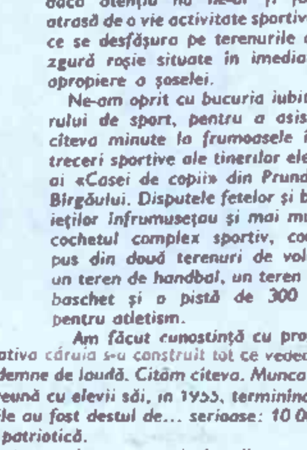
I. TOMA
— Bistrița —

ECHIPĂ FRUNTAȘĂ

Promovată în acest an în campionatul de handbal al regiunii Hunedoara, echipa A.S. Utilajul Petroșeni este revelația acestei întreceri. Lideră în prima parte a turului, echipa Uzinei de reparat utilaj miner se menține și în retur printre fruntașe, cîștigîndu-și simpatia susținătorilor ei prin jocuri spectaculoase, de un bun nivel tehnic.

Pentru iubitorii handbalului, prezentăm în fotografia de jos lotul acestei formații. De la stînga la dreapta, sus: Irlea, Belteky, Drig (instructor voluntar și căpitanul echipei), Vilcu, Frîncu. Jos: Iovan, Vîrtosu, Pop, Marinean, Munteanu, Kloos.

Aurel DULA
- Petroșeni -

BURETELE FACHIRULUI
Desen de Mihai FLOCA
Sibiu

IMAGINI DE LA „FINALE"...

Tradiționalele competiții de masă, «Cupa Agriculturii», «Cupa S.M.T.» sau «Cupa recoltelor bogate» au atras și în acest an numeroși prieteni ai sportului de la sate. I-am întîlnit pe terenurile de volei și handbal, pe cele de oină și fotbal, sau pe pistele de alergări, unde erau programate interesante concursuri sportive. Ca de obicei, întrecerile pe comune s-au desfășurat în cadrul unor «duminici cultural-sportive», oferind tinerilor săteni clipe plăcute de recreare. Astfel de manifestări au avut loc în comunele Fierbinți (raionul Urziceni), Goicea Mare (raionul Băilești), Andrieșeni (raionul Iași), Valea lui Mihai (raionul Marghita), Tinca (raionul Salonta) etc.

Cu prilejul întrecerilor «Cupei Agriculturii» au evoluat mai multe echipe sătești recent înființate, care au reușit să se impună și chiar să întreacă formații cu o activitate competițională mai îndelungată. Amintim tînăra formație feminină de volei Avîntul Dor Mărunt, din raionul Lehliu, sau echipa feminină de handbal din comuna Piatra (raionul Zimnicea), clasate pe primele locuri.

Finalele acestei populare competiții sportive s-au desfășurat într-un cadru festiv, odată cu sărbătorirea «Zilei Recoltei», prilejuind frumoase manifestări ale tinereții. A fost un bun prilej de a trece în revistă roadele bogate, de a petrece cîteva ore în cîntec, joc și voie bună. Dintre protagoniștii «finalelor» s-au remarcat și tineri atleți, luptători, cicliști, între care: Ion Rădulescu, din Drăgănești-Vlașca, Florea Ghibu, din Fundulea, G. Dumitru, din Răcari, Cristina Slașomeanu, din Brănești și mulți alții.

•

Iată cîteva imagini de la aceste întreceri. În fotografia nr. 1: tinerii sportivi din raionul Giurgiu participă la festivitatea de deschidere a finalelor «Cupei Agriculturii». În fotografia nr. 2, un grup de fete la startul probei de 100 m. Cu interes au fost urmărite și întrecerile de ciclism (fotografia nr. 3).

Ion MOLDOVEANU

POȘTA REDACȚIEI

ALEXANDRU PIEDEMONTE — Cîmpia Turzii. Observațiile dv. critice sînt juste și vom ține seama de ele în activitatea noastră viitoare. Vă mulțumim pentru atenția cu care citiți revista noastră și, totodată, pentru sugestiile făcute. Mai scrieți-ne!

STELA FODOR — Ițcani. Sînteți impresionată de rezultatele obținute de tînăra gimnastă sovietică Natalia Kucinskaia și, dorind să-i scrieți, ne solicitați adresa ei. Necunoscînd-o, vă dăm, însă, adresa Federației sovietice de gimnastică prin intermediul căreia, cu siguranță, scrisoarea dv. va ajunge la destinație: Skaterenyi Pereulok nr. 4, Moscova. U.R.S.S.

Natalia Kucinskaia

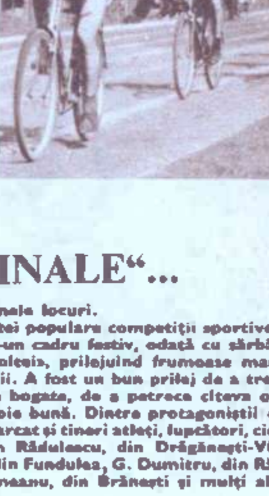
ADRIAN RĂDULESCU — Brașov. Faceți o confuzie. În meciul România—Iugoslavia (2—1), disputat la 22 septembrie 1940, la Belgrad, poarta fotbaliștilor noștri nu a fost apărată de Sadovski, ci de **Mircea David**. Și pe autorii golurilor noastre îi confundați. Nu au înscris Simatoc și Coracu, ci **Gică Popescu** și **Ionică Bogdan**.

VICTOR DESCULȚU — Turnu Măgurele. Ne bucură faptul că sînteți pasionat după atletism și vă dorim succese cît mai mari. În legătură cu antrenamentele, vă recomandăm să cereți sfatul profesorului dv. de educație fizică. Ne scrieți că vă place și fotbalul și că, în mod deosebit, îl simpatizați pe dinamovistul Ion Pîrcălab, căruia doriți să-i scrieți. Iată adresa clubului său: Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 9, București.

ILIE DONCIU — Făgăraș. Îl simpatizați foarte mult pe fotbalistul Ion Ionescu de la Rapid București și ne cereți cîteva amănunte despre el. Iată-le: 29 de ani, 1,72 m înălțime, circa 68 kg, este profesor de educație fizică și a debutat ca fotbalist în echipa de pitici a Palatului Pionierilor din București.

VASILE POENARU — Galați. 1) Voleibalistul Mihai Grigorovici nu este originar din orașul dv., așa cum ați crezut. El s-a născut la Rădăuți, la 12 decembrie 1937. Este înalt de 1,88 m. 2) Regretăm foarte mult, dar redacția noastră nu vă poate ajuta să vă completați colecția de insigne sportive.

SANDU ARGHIR — Oradea. În anul 1952, reprezentativa noastră de fotbal a susținut patru partide, obținînd următoarele rezultate: 3—1 (1—0) cu Cehoslovacia, la București; 1—0 (0—0) cu Polonia, la București; 1—2 (0—1) cu Ungaria, la Turku (Finlanda) și 3—1 (2—1) cu R.D. Germană, la București. Golul nostru din meciul cu Ungaria a fost înscris de Suru, în minutul 85.

Ludvik Danek

ANDREI NEGULESCU — București. Recordman mondial la aruncarea discului este sportivul cehoslovac Ludvik Danek. La 12 octombrie 1965, într-un concurs atletic desfășurat la Sokolovo, el a aruncat discul la 65,22 m, performanță care reprezintă și astăzi recordul mondial. Danek are acum 31 de ani.

NELU P. POPESCU — Arad. Portarul Gheorghe Gornea de la U.T.A. s-a născut la 2 august 1944, la Sinaia. A fost legitimat pentru prima dată la echipa Carpați Sinaia, la 3 aprilie 1961. A jucat apoi la Steaua. În formația fotbaliștilor arădani a fost legitimat la 17 august 1966.

ION POSTELNICU — București, str. Drumul Taberei nr. 4, Bloc A-5, Scara A, et. I, ap. 5, pune la dispoziția colecționarilor de reviste «Sport» următoarele numere: 16—24/1965; 1—24/1966; 1—12 și 14—18/1967. Doritorii îi pot scrie pe adresa de mai sus.

RUGBI PE VERTICALĂ

Pentru a ne da o imagine cît mai apropiată de realitățile aprigei lupte ce se dă pe terenul de rugbi, fotoreporterul **ION MIHĂICĂ** a recurs la această soluție... verticală. Într-adevăr, astfel încadrată, imaginea are un dinamism neobișnuit. Legea gravitației pare că acționează asupra jucătorilor cu o forță greu de învins. Totuși, așa cum se poate vedea, «magnetul» balonului apare mult mai puternic.

VISUL ANTRENORULUI

Desigur, fiecare antrenor — și cei de fotbal îndeosebi — visează să-și poată «ţină echipa în palmă». Unii reușesc mai mult, alții mai puțin. Noi vă prezentăm pe unul, care, după cum se poate vedea, a izbutit să facă acest lucru. Este vorba de VINTILĂ MĂRDĂRESCU, antrenorul fotbaliștilor de la Farul Constanța. Un amănunt: antrenorul constănțenilor n-ar fi reușit însă invidiata performanță fără ajutorul fotoreporterului nostru, PAUL ROMOȘAN.

MAGAZIN sportiv

MINGEA URIAȘĂ

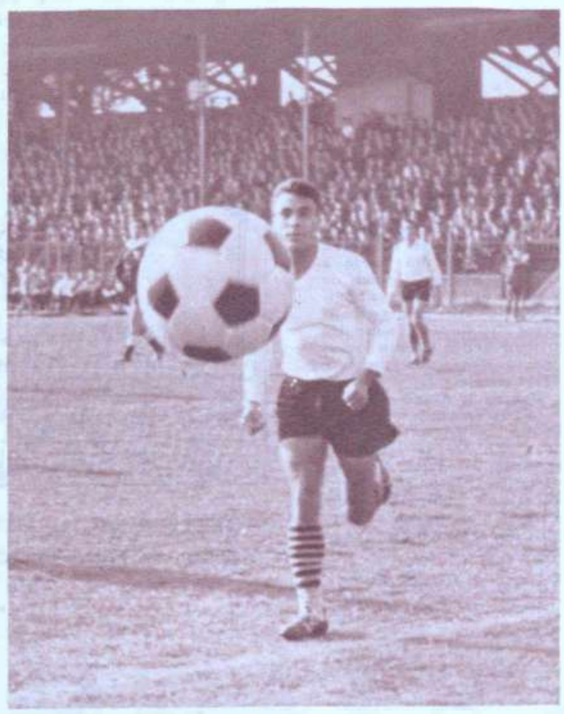
Și aparatului de fotografiat îi place, adesea, să... glumească. Iată, mai jos, una din farsele sale. S-ar părea că fotbalistul Peronescu, de la Jiul Petroșani, aleargă după o minge uriașă. În realitate, însă, el urmărește un balon obișnuit, pe care l-a... umflat obiectivul aparatului de fotografiat al corespondentului nostru, **AUREL DULA,** din Petroșani, aflat mai aproape de minge decît de jucător.

DIN ALBUMUL LUI EMERICH VOGL

În urmă cu decenii, iubitorii fotbalului din România erau pur și simplu impresionați de excelentele execuții ale fundașului Vogl. Dezinvoltura sa în alergări, în acroșarea acrobatică a mingilor înalte nu avea, cum credeau unii, un suport miraculos. Antrenorul emerit Emmerich Vogl a explicat: **«Paralel cu fotbalul, participam și la întrecerile de atletism. Concuram la 100 m, la săritura în lungime, la săritura în înălțime. Atletismul m-a ajutat să joc fotbal decontractat, așa cum mai tîrziu s-a întîmplat și cu Apolzan».**

În fotografie, fotbalistul Vogl, de 29 de ori internațional, și-a înlocuit ghetele cu crampoane prin pantofi cu cuie. Dorim ca acest document să fie un imbold pentru generația de azi a fotbalului nostru.

TURUL EUROPEI PE BICICLETĂ

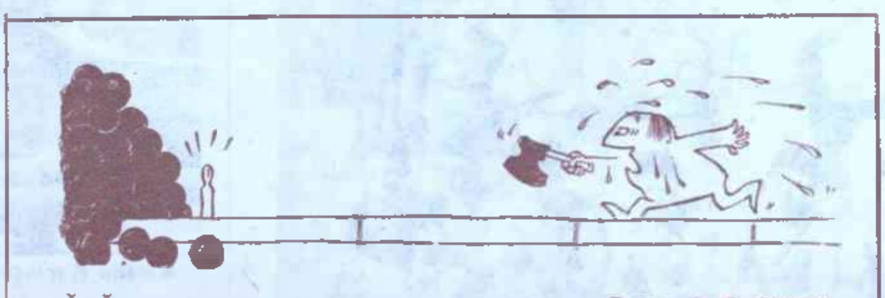
Autorul acestei temerare expediții se numește Ion Popa și este student în anul III la Arhitectură. A parcurs pe două roți aproape 9 000 de kilometri în trei luni, de-a lungul a nouă țări: Ungaria, Cehoslovacia, Austria, Republica Federală a Germaniei, Belgia, Franța, Elveția, Italia și Iugoslavia.

Îndrăznețul «globe-trotter» are ca antecedent cicloturistic «Turul României», efectuat anul trecut pe parcursul a 3 500 km. Această călătorie pe bicicletă în Europa a însemnat de multe ori pentru Nelu Popa un veritabil tur de forță, el parcurgînd uneori cîte 150—200 km pe zi.

Nelu Popa nu este însă numai cicloturist, ci un adevărat polisportiv. A început cu... hocheiul pe iarbă, de unde a trecut la volei, care rămîne, în ciuda aparențelor, sportul său preferat. (De menționat că a jucat volei în divizia A la echipa Minerul Baia

Iată-l în fotografia alăturată, în momentul sosirii în fața Facultății de Arhitectură, unde colegii și prietenii i-au făcut o caldă și originală primire.

— o. and. —

FĂRĂ CUVINTE

Desen de C. CIOSU

ISTORIE *pe două roți* (I)

În 1968, pasionații ciclismului — sportivi, antrenori și spectatori — vor sărbători un secol de activitate competițională în sportul cu pedale. Este momentul, deci, să scoatem de la... naftalină vechile însemnări, să cercetăm cu atenție ce au scris înaintașii noștri și să reconstituim lungul drum parcurs de «curioasa mașină» de la inventarea ei pînă în zilele noastre. Redîndu-i cititorului acest compendiu, avem credința că-l vom aduce mai aproape, tot mai aproape de sportul care i-a consacrat în lume pe Coppi și Bartali, pe Anquetil și Gimondi. Să începem cu anul...

1790. Francezul de Sivrac, bun tată de familie, vrînd să le dea copiilor săi o nouă jucărie, pune în locul celor 4 roți obișnuite ale calului de lemn numai două. Copiii îl călăresc acum cu mai multă bucurie și jucăria înaintează cu viteză nebănuită, acționată fiind de picioarele neastîmpărate ale stăpînilor săi. Să fi bănuit oare domnul de Sivrac că, fără să vrea, a făcut primul pas spre inventarea bicicletei?

1790. Jocul copiilor devine repede și o distracție a oamenilor mari. El este adaptat de snobii Parisului acelor ani, care, sfidînd trecătorii uimiți și scandalizați, parcurg străzile pe această jucărie. I se găsește și un nume: «vélocifère». Pentru... variație se adaugă cele două roți și cailor, porcilor și caprelor de lemn...

1818. Se înregistrează o importantă evoluție tehnică. Baronul Drais prezintă la Grădina Luxemburg un «célérifère» cu roata din față mobilă. Are, de asemenea, un ghidon cu care-i poate imprima direcția dorită. După numele baronului, noua formă sub care este prezentată «jucăria domnului de Sivrac» este denumită «drezină».

1837. Lăcătușul Galloux, reparînd în atelierul său roata din față a unei drezine, are ideia de a-i adapta o manivelă în formă de pedală. Nefăcîndu-și cunoscută invenția, el intră pe... ușa din spate a istoriei ciclismului.

1861. Mai practic, mecanicul Pierre Michaux adaptează roții din față pedale care s-o acționeze, dar face publică invenția sa. Se spune că, de fapt, el dorea să monteze la drezină un aparat pentru... odihna picioarelor. De aici, se pare, i-a venit ideia manivelei.

1865. Se acoperă gențile roților — confecționate din lemn — cu cauciuc compact.

1867. La Expoziția Universală de la Paris, Pierre Michaux prezintă un «biciclu» în greutate de 35 kg (preț: 500 de franci-aur!), construit din lemn, cu genți de lemn cu cercuri de fier. (Doi ani mai tîrziu, el va înlocui definitiv gențile de lemn cu cele de fier). La această expoziție, domnul Rousseau produce vîlvă cu biciclul său construit în întregime din metal.

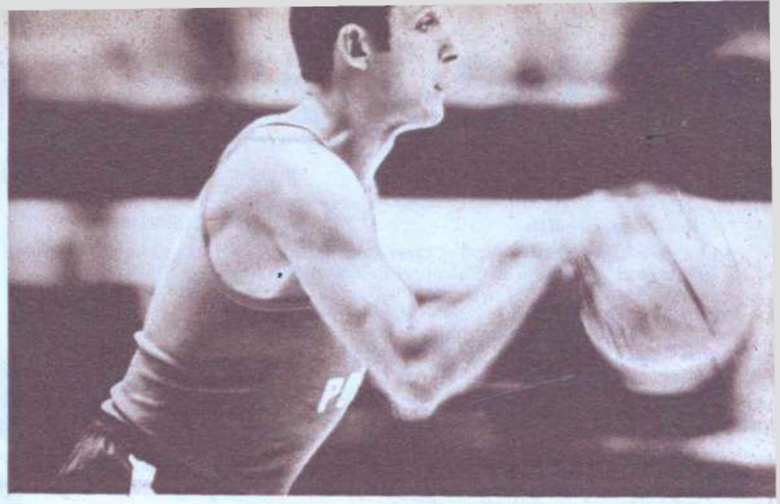
1868. În parcul Saint-Cloud (Paris) are loc la 31 mai prima cursă ciclistă din lume. Ea se desfășoară pe aici în fața unui numeros public și este cîștigată de James Moore, englez stabilit la Paris. S-a dat, deci, startul în întrecerile cicliste.

Hristache NAUM

(Datele au fost culese din «Histoire du Tour de France» de Marcel Diamant-Berger și din «Le Cyclisme» de Jacques Marchand)

GEO DAVIDSON din Genova, campionul Italiei în proba de fond pe anul 1886, fotografiat lîngă «biciclul» său.

IMAGINE - SIMBOL

Pentru baschetbalistul polonez Wlodzimiers Trams conducerea balonului nu constituie nici o problemă, chiar dacă năstrușnica sferă se deplasează cu o viteză care, după cum se poate observa, a pus în dificultate pînă și... aparatul de fotografiat. Cu privirea îndreptată înainte, Trams aleargă cu mingea «legată de mînă», oferindu-ne o «imagine-simbol» a jocului de baschet.

NUMĂR DE CIRC?

Nu! Este vorba doar de una dintre numeroasele figuri spectaculoase pe care spectatorii le-au putut urmări cu prilejul campionatelor mondiale de ciclism artistic care au avut loc la Baden. În imaginea din dreapta o puteți vedea evoluînd pe sportiva cehoslovacă Anna Malouskova, cîștigătoarea întrecerii. ▶

micromotive sportive

- Mîine iau tranzistorul pe stadion: să nu se audă numai... gura mea.
- Cînd i-am spus unuia în tribună «de ce ronțăi semințe?», mi-a răspuns: «fiecare cu... dovleacul lui».
- Dacă «betonul» se va «demola», «măturătorii» vor rămîne pe... drumuri?
- Și-a cumpărat televizor. Ca să vezi cît e de birocrat! Fuge de... teren!
- Jucători! Păstrați curățenia pe stadion. Nu jucați... murdar!
- Nu mai cereți «timpul» arbitrului. Ce-i... astronom?
- Nu dezamăgiți dacă primul meci din cuplaj e prost; o nenorocire nu vine niciodată singură!
- Lenea e cucoană mare care... performanțe n-are.
- Vrea să se facă maseor; să trăiască din sudoarea altora.
- Preferința somnorosului la șah este... patul.
- Nu știm de ce l-au dat afară din echipă, că toți îl vorbeau de **bine**: **bine** i-au... făcut, **bine** c-am scăpat de el, **bine** că nu mai e în mijlocul nostru...

Titi GHEORGHIU - Vaslui

SE MAI IVESC ȘI ACCIDENTE

Trăgătorul de talere, italianul Enio Mattarelli este deținătorul unui buchet de trofee dintre cele mai de preț. În decurs de numai cinci ani el a reușit să recolteze două medalii de campion mondial, una de campion european și o alta de campion olimpic. La concursul preolimpic din Mexic, Mattarelli s-a clasat însă abia pe locul III. «Se mai ivesc și accidente — a declarat Mattarelli la o conferință de presă — bine că accidentul nu a avut loc în cadrul J.O.!»

În fotografia alăturată îl puteți vedea pe trăgătorul italian (stînga) alături de reprezentantul nostru la talere, Gh. Florescu și mexicanul Mendoza. ▶

MASCOTA LUI BRABHAM

Marele automobilist australian Jack Brabham este cunoscut în întreaga lume pentru succesele obținute pe bolidul cu patru roți. Puțini știu, însă, că Brabham nu călătorește singur în mașina sa de curse. El este întotdeauna însoțit de ursulețul, pe care în fotografia din dreapta îl ține în brațe, alături de tradiționalele cadouri primite la sfîrșit de cursă — buchetul de flori și sticla cu șampanie.

Atenție șoferi! Sticla de șampanie, după... ▶

BUCURIA PODIUMULUI

Întrecerile de motocros sînt pe cît de spectaculoase, pe atît de dure, ele angajînd la un greu examen toate calitățile sportivilor. Dar, o dată ajunși pe podium, motocicliștii uită toate dificultățile, toate încercările la care au fost supuși de-a lungul traseului și zîmbesc fericiți, așa cum fac acești trei participanți la un concurs internațional de motocros, care a avut loc la Belgorod (U.R.S.S.). De la stînga la dreapta: suedezii O. Pettersson (locul 2), T. Halman (locul 1) și sovie-

FIȘIER

ATLETISM

Recorduri mondiale

Lungime 8,35 (egalat) Igor Ter Ovanesian URSS
200 m garduri femei 27,2 Valentina Bolșova URSS
1500 m femei 4.15.5 Mia Gommers Olanda
3×800 m femei 6.20.0 Echipa Națională Anglia (Stirling—Lowe—Piercy)
Disc femei 61,26 Liesel Westermann RFG

Recorduri europene

Prăjină 5,30 Christos Papanicolau Grecia

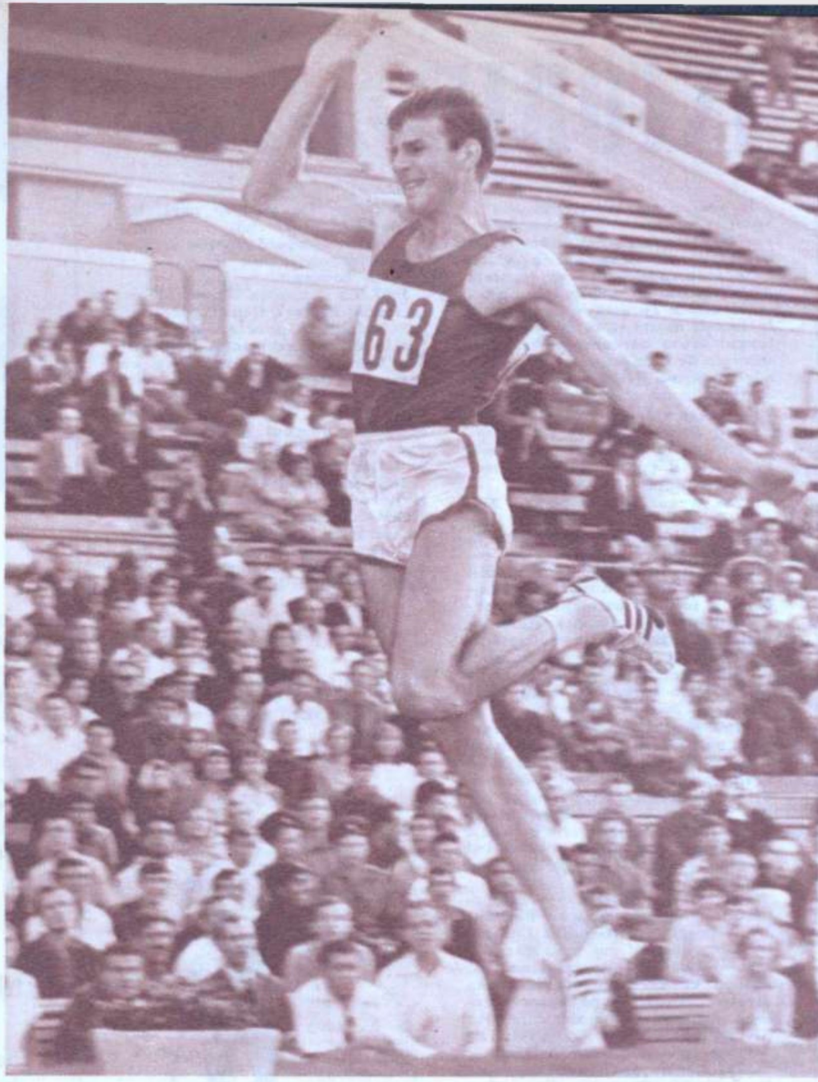
Recorduri mondiale juniori

1500 m obstacole 3.58.7 Zanever URSS
ciocan 68,68 Iuri Asmarin URSS

leamțul)

Liesel Westermann a realizat un excepțional record mondial la aruncarea discului întrecînd cu peste 1,50 m recordul Tamarei Press.

Igor Ter-Ovanesian: 8,35 m la Ciudad de Mexico, record mondial egalat la săritura în lungime.

ÎNOT

Recorduri mondiale

200 m spate 2.07.9 Roland Matthes RDG
100 m bras 1.06.7 Vladimir Kosinski URSS
4×100 m mixt 3.56.5 Echipa Națională RDG (Matthes—Henninger—Gregor—Wiegand)

Recorduri europene

200 m mixt 2.13.5 Frank Wiegand RDG

HALTERE

Recorduri mondiale

Categoria Cocoș stilul smuls 113 Koji Miki Japonia
Categoria Cocoș stilul aruncat 145,5 M. Nassiri Japonia
Categoria Pană stilul smuls 125 Yoshinobu Miyake Japonia
Categoria Ușoară total 440 Waldemar Bazanovski Polonia
Categoria Semigrea stilul aruncat 194 Jan Talts URSS

Recorduri republicane

Categoria Cocoș stilul împins 112,5 Zoro Fiat Steaua
Categoria Cocoș total 327,5 Zoro Fiat Steaua
Categoria Ușoară stilul smuls 120 Fiți Balaș Steaua
Categoria Ușoară total 415 Fiți Balaș Steaua
Categoria Mijlocie stilul împins 140 Marin Cristea Steaua

CICLISM

Recorduri mondiale

1 km cu start de pe loc 1.04.61 Gianni Sartori Italia
4 km cu start de pe loc 4.45.94 Jiri Daler Cehoslovacia
5 km cu start de pe loc 6.05.64 Jiri Daler Cehoslovacia
200 m lansat 10,69 Iuri Pakadze URSS
500 m lansat 27,85 Pierre Trentin Franța
1000 m lansat 1.01.14 Borghetti Italia
1 oră 48,093 km Ferdinand Bracke Belgia

Recorduri republicane

1 oră 42,780 km Vasile Burlacu Steaua

TIR

Recorduri mondiale

60 focuri culcat 598 egalat Alexander Gherasimenok URSS

Recorduri republicane

60 focuri culcat 599 G. Vasilescu Olimpia București

Itinerar turistic

Pe Valea Prahovei pînă la Brașov

Iată-ne, așadar, la Ploiești, orașul așezat în preajma paralelei 45. Vechi tradiții orale spun că un bătrîn moșnean, Ploaie, s-a statornicit pe aceste meleaguri împreună cu cei șapte flăcăi ai săi. Într-un luminiș din pădurea deasă, pe atunci, a durat așezarea care avea să devină mai tîrziu «Cetatea petrolului» din țara noastră. O istorie zbuciumată, ca a multor orașe așezate la răscruce de vînturi. În anii celui de al doilea război mondial Ploieștiul a suferit distrugeri însemnate, dar astăzi a renăscut în mîndra înfățișare a arhitecturii moderne. Noi cartiere, noi întreprinderi industriale, noi frumuseți urbanistice, marele pasaj rutier, cu o vastă turnanță suspendată pe piloni de beton armat, monumentul Vînătorilor căzuți la Grivița în războiul pentru independență, Muzeul memorial «Ion Luca Caragiale» sînt numai cîteva din obiectivele care pot interesa pe turiști.

Iubitorii de cultură, artă și știință vor fi bineveniți în **Palatul Culturii**, unde funcționează **Biblioteca regională**, **Școala populară de arte**, **Universitatea populară**, **Cercul literar «I.L. Caragiale»** ca și o seamă de muzee: **Muzeul regional de arte plastice**, **Muzeul de științele naturii** și cîteva expoziții permanente, din care vizitatorul nu trebuie să piardă din vedere marea colecție de ceasuri dintre cele mai vechi și mai originale.

Nu departe de centrul orașului, pe strada Democrației nr. 2, turistul poate stărui cu interes asupra unui edificiu vechi de aproape 200 ani: **Casa Hagi Prodan**, o clădire interesantă, în stil autentic românesc. **Muzeul regional de istorie**, din str. Bălcescu 25, este bogat în documente și obiecte pline de semnificații. Pe str. dr. Bagdasar nr. 10 se află unul din cele mai interesante muzee din întreaga țară: de la hecna — instalația primitivă de extracție a țițeiului — și pînă la modernele agregate de carotaj radioactiv sau turbinele electrice de foraj, totul vorbește în încăperile **Muzeului republican al petrolului** despre drumul lung și greu parcurs de industria petrolieră românească, de la primele înjghebări pînă la uimitoarele altitudini atinse astăzi.

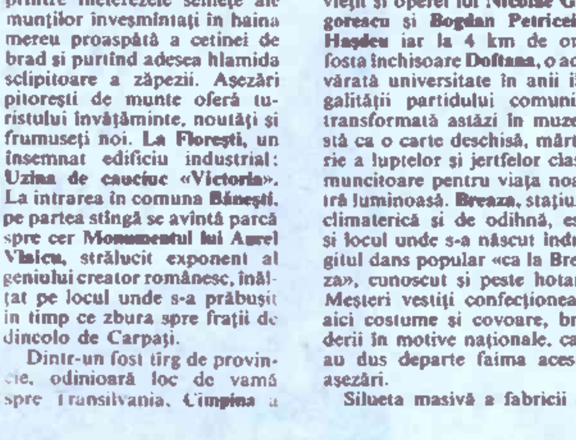
Castelul Peleș din Sinaia, un obiectiv turistic foarte frecventat

Drumul ne poartă prin Valea Prahovei, tezaur turistic cunoscut în toată lumea. Urmînd firul rîului cu același nume, șoseaua și calea ferată urcă printre meterezele semețe ale munților înveșmîntați în haina mereu proaspătă a cetinei de brad și purtînd adesea hlamida sclipitoare a zăpezii. Așezări pitorești de munte oferă turistului învățăminte, noutăți și frumuseți noi. **La Florești**, un însemnat edificiu industrial: **Uzina de cauciuc «Victoria»**. La intrarea în comuna **Bănești**, pe partea stîngă se avîntă parcă spre cer **Monumentul lui Aurel Vlaicu**, strălucit exponent al geniului creator românesc, înălțat pe locul unde s-a prăbușit în timp ce zbura spre frații de dincolo de Carpați.

Dintr-un fost tîrg de provincie, odinioară loc de vamă spre Transilvania, **Cîmpina** a devenit astăzi un oraș petrolier, cu uzine și școli în care se pregătesc viitorii petroliști. Două însemnate **muzee memoriale** vor iniția pe turist asupra vieții și operei lui **Nicolae Grigorescu** și **Bogdan Petriceicu Hașdeu** iar la 4 km de oraș fosta închisoare **Doftana**, o adevărată universitate în anii ilegalității partidului comunist, transformată astăzi în muzeu, stă ca o carte deschisă, mărturie a luptelor și jertfelor clasei muncitoare pentru viața noastră luminoasă. **Breaza**, stațiune climaterică și de odihnă, este și locul unde s-a născut îndrăgitul dans popular «ca la Breaza», cunoscut și peste hotare. Meșteri vestiți confecționează aici costume și covoare, broderii în motive naționale, care au dus departe faima acestei așezări.

Silueta masivă a fabricii de ciment de la **Comarnic** stăruie mult timp la orizont și peste puțin ajungem la **Sinaia**, «perla Carpaților» stațiunea binecunoscută, a cărei reputație va crește și mai mult datorită apelor minerale descoperite aici nu de mult. Din Sinaia se organizează nenumărate excursii spre frumoasele colțuri peisagistice ale Bucegilor. Cel mai important obiectiv turistic al Sinaiei este **Castelul Peleș**, înălțat în 1873 într-o impresionantă armonie arhitectonică, în care stilul gotic și cel renascentist își dau o strălucită întîlnire. Saloanele castelului oferă o mare diversitate de stiluri, adăpostind în același timp un imens tezaur de picturi și sculpturi celebre, covoare, colecții de arme vechi — europene și orientale. Numai **Expoziția documentară a Muzeului Peleș** ocupă 4 săli din aripa de est. Vizitarea acestui castel reprezintă pentru orice turist prilej de îmbogățire a cunoștințelor.

Dar nu veți părăsi Sinaia fără a trece și pe la vestitul **Cazinou** — un veritabil palat, cochet ornamentat cu ghirlande de trandafiri și motive colorate.

Complex turistic la Bușteni

Alte cîteva localități, caracteristic montane, **Bușteni, Azuga, Predeal, Timiș** sînt tot atîtea stațiuni de odihnă, turism și agrement care se înșiră ca un colier pe Valea Prahovei, pînă în apropiere de **Brașov** — «poarta Transilvaniei». Aici drumețul va trebuie să-și rezerve mai mult timp pentru a vizita acest oraș, întemeiat, probabil, în sec. **XIII**, bogat în vestigii istorice, ajuns astăzi un mare centru industrial și cultural al României. **Biserica Neagră** este un faimos edific înălțat în anii 1385—1477, stil gotic, cu un turn înalt 65 m, cu frumoase vitralii c lorate și în interiorul căreia află o bogată colecție de c voare orientale, precum și o mai mare orgă din țară, 4 claviaturi și 77 registre. **B serica Sf. Nicolae-Schei**, muzeul celei mai vechi șc românești din Ardeal, basti nul țesătorilor, **Muzeul Vech Cetății a Brașovului, Poarta Ec terinei, Bastionul fierarilo Poarta Schelului, Biserica S Bartolomeu** (sec. XIII) sînt n mai cîteva din punctele atracție ale acestui oraș. **Ca negustorilor**, vechi locaș c mercial transformat în ren mitul local **«Cerbul carpatin** cu o cramă, un bar, restau rant și braserie, muzee și ca memoriale, hoteluri de pri rang, oferă vizitatorilor aspec pe cît de interesante, pe at de variate. Gara modernă, proporții vaste, **Uzina de tra toare** — cunoscută în întreag lume — cea de rulmenți, **Uzi de autocamioane**, de unde po nesc pretutindeni faimoase «Bucegi» și «Carpați», **Insti tutul Politehnic, Filarmonic Teatrul de Stat, Teatrul operetă**, sînt obiective dem de orice vizitator.

La cîțiva pași, muntele Tîm pa, ca și Piatra Craiului, Po tăvarul, Piatra Mare, Buceg și numeroase alte așezări pito rești și podoabe ale natur înconjoară Brașovul, chemîn du-vă la destindere, liniște încîntare.

Dar, despre toate aceste într-un viitor parcurs.

Ion PREDA
Ion Valeriu POPA

SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.10.05; 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și în întreprinderi și instituții prin

VALERIA BUFANU (10, 8 pe 80 m.g.)

ZÎMBEȘTE RELAXATĂ DUPĂ ULTIMUL „FIR DE SOSIRE“ AL UNUI SEZON ATLETIC FRUCTUOS

Foto: Mircea BRAZDEȘ

SPORT